

Sfintii din zilele noastre

Marii duhovnici ai Romaniei sunt sfintii de langa noi. Deseori uitam de prezenta lor binefacatoare, dar ei nu ostenesc sa se roage pentru noi. Sa incercam a-i cunoaste.

In popor se spune ca Dumnezeu ne rabda pentru rugaciunile preotilor si monahilor nostri. Intre acestia, parintii duhovnici au menirea cea mai grea. Ei isi asuma responsabilitatea pentru indreptarea noastra. Marii duhovnici sunt parinti imbunatatiti, adica oameni care au inaintat foarte mult pe calea desavarsirii.

Pentru iubirea, credinta si nadejdea lor in Hristos, pentru stradania si curatia lor sufleteasca, Dumnezeu i-a inzestrat pe acesti preoti cu daruri extraordinare. Sunt clarvazatori, ne pot vindeca sufletele si trupurile, ne pot schimba radical viata. Cu o conditie: sa credem.

Puterea duhovnicului

Duhovnicul nu este un vanzator de indulgente, nici o masina de spalat pacate. El este cel care ne mijloceste impacarea cu Dumnezeu. Iisus Hristos l-a randuit sa ne dezlege de pacate si sa ne indrume in viata crestina. Mantuitorul a zis catre ucenicii sai, chiar in ziua Invierii Sale: "Luati Duh Sfant! Carora veti ierta pacatele, vor fi iertate, si carora le veti tine, vor fi tinute" (In. 20, 22-23). Prin comiterea pacatului, omul cade de sub puterea harului divin. Duhovnicul poate sa-l reaseze sub har pe crestin, dupa ce acesta s-a marturisit si a facut penitenta, prin iertarea pacatelor. De asemenea, duhovnicul hotaraste cand suntem pregatiti sa ne impartasim. Sfanta Impartasanie este taina prin care crestinul primeste Trupul si Sangele lui Hristos, sub forma vinului si a painii. Aceasta taina se administreaza indeobste in cadrul Liturghiei, dar este acordata si in case sau spitale celor care nu se pot deplasa la biserica.

Pentru a obtine iertarea de pacate, crestinul trebuie sa-l convinga pe duhovnic ca regreta ce a facut si ca este decis sa nu mai repete pacatul. O persoana care doreste cu adevarat sa paraseasca pacatul va implini un canon ("indreptare" – in greaca), adica un set de prescriptii duhovnicesti: rugaciuni, matanii, post.

Nu toti preotii au dreptul de a fi duhovnici. Duhovnicia o primesc anumiti preoti de la episcopul locului, printr-o delegatie speciala numita "hirotezie".

Persoanele care au un duhovnic se numesc fii duhovnicesti sau ucenici. Acestia trebuie sa-l asculte intru totul pe duhovnic. Ei cer sfat de la duhovnic mai ales atunci cand se afla in fata

unei decizii cruciale. Parintele Teofil Paraian spune ca a fi ucenic inseamna "sa te pleci cu mintea", adica sa calci pe urmele celui care te indruma, fara sa crezi ca tu stii mai multe decat el.

Cum ne alegem duhovnicul

La duhovnic nu mergem ca la psiholog sau ca la un functionar public, pentru a ne rezolva o problema. Intai trebuie sa-l cunosti, pentru ca lui ii vei incredinta taina vietii tale. Duhovnicul fiecaruia dintre noi trebuie sa corespunda asteptarilor noastre, sa aiba o personalitate care sa se armonizeze cu a noastra. Asadar, crestinului ii este recomandat sa mearga mai mult timp la slujbele unui preot, sa-i afle altitudinea culturala si tinuta duhovniceasca pana se va lamuri daca acela este duhovnicul pe care si-l doreste.

Pana isi gaseste duhovnicul, crestinul se poate marturisi si impartasi la oricare alt preot. Sunt parinti care cred ca nu e nevoie sa-ti cauti duhovnicul si ca nici nu poti sa-l alegi. Parintele Savatie Bastovoi spunea undeva: "Dumnezeu va randui sa-ti recunosti duhovnicul. El este cel care iti rupe dintr-o data viata in doua si intelegi ca pana atunci n-ai inteles nimic si nici n-ai trait nimic".

Marii duhovnici ai Romaniei

Marii duhovnici ai Romaniei sunt si mai aproape de Dumnezeu prin faptele si credinta lor. Vii sau trecuti la cele vesnice, ei ne raman alaturi si ne sunt modele pentru o viata exemplara.

In paginile ce urmeaza nu ne-am propus un clasament al duhovnicilor, care ar fi fost un atentat la smerenia tuturor. Ne-am marginit sa istorisim despre insusirile deosebite, faptele incredibile si vietile pilduitoare ale unor preoti ortodocsi, foarte iubiti si cautati de credinciosi.

Vor mai fi fiind si altii asemenea lor, la care, cu nepriceperea noastra, n-am ajuns. Pentru aceasta ne cerem iertare.

"Iisus a fost ortodox"

Se spune despre **Parintele Arsenie Papacioc** ca e un sfant in viata. Unii descriu mersul lui ca fiind imponderabil si-l vad invesmantat in lumina. Altii simt deja miros de moaste in preajma lui. Iar maicutele de la manastire marturisesc ca "acum, in post, parintele e doar cin ingeresc, e de asa subtiime, ca-l poti ridica intr-o mana, nu mai e trup in el, doar duh".

Pe mine, Parintele m-a lasat sa vad in el Omul. Nu e putin lucru sa poti zari, cu sufletul abia intredeschis de emotia miracolului, un sfant punandu-si aura deoparte si cerand odihna.

Puterea pe care Dumnezeu i-a incredintat-o, pentru a ne milui pe noi, e o dulce povara. Crucea, grea de spovedaniile miilor de credinciosi ce i-au trecut pragul chiliei in juma de secol, ii apasa umerii si inima. Dar Parintele o poarta cu drag, spre mantuirea noastra. Si nu sufera decat atunci cand, pe drumul Golgotei de astazi, mai aude voci trufase, care inca se indoiesc.

Era trecut de mult de ora pranzului cand ne-a primit in chilia sa. Dis-de-dimineata tinuse liturghia, apoi plecase la capataiul unui suferind, dupa care se intorsese la manastire si spovedise coada lunga de oameni de dinaintea noastra. Si ne-a primit, desi era obosit, flamand si impovarat. Intr-o camaruta vecina, o maica ii incalzea pranzul. Probabil ca ar fi dorit sa manance, dar n-a vrut sa o faca inainte de a potoli foamea noastra.

Si l-am necajit pe Parinte cu multe din intrebarile puse. Erau intrebari adunate, inainte de plecarea spre Techirghiol, de la oameni cunoscuti sau straini mie, carora le fagaduisem solutii pentru incertitudini. Uitasem ca numai Dumnezeu poate sa vindece indoiala... Parintele a raspuns si la acele intrebari pe care le socotea erezii. Cu durere in glas, cu truda. Caci nevazuta cruce apasa si mai tare pe umerii sufletului lui. M-a dojenit si, prin mine, a certat bland lumea din care veneam si care inca mai cere si semne, si socoteala lui Dumnezeu. Iarta-ne, Parinte!

Despre Dumnezeu

E un pacat, Parinte, ca drumul spre suflet sa treaca prin minte? Sa mai cauti explicatii despre Dumnezeu, dupa atatea dovezi de iubire pe care ni le-a dat El? E pacat, de pilda, sa intrebi de cand e Dumnezeu in lume, cine L-a creat?

Papacioc: Nu raspund nimic! Dumnezeu exista si va veti convinge!

Sunt tineri care-si pun aceasta intrebare, incercand sa-si explice totul... "El ne-a creat pe noi, dar pe El cine L-a creat?"...

Papacioc: Uite, m-au mai intrebat multi asta, spunand "nu exista Dumnezeu". Si le-am spus: "Ma, dar daca exista?". Ce fel de intrebari sunt astea? Cum ar putea sa intrebe un obiect pe cel care l-a facut "cum m-ai facut?"..., pai, iti sta mintea in loc cu intrebari asa de... "Cum L-a facut?"... Astea sunt eretice si numai necredinciosii intreaba chestiile astea. Aici este grozavia si un lucru trebuie sa constatat: suntem facuti! Nu putea sa ne faca decat un mare Mester! Nu vedeti? Gandim, poetizam, ne inspiram, vedem, viersuim, ne iubim, cream o serie intreaga de lucruri grozave care sunt dincolo de obiectiv, dincolo de abstract. Cine a facut aceste lucruri? Si noi intrebam cine L-a facut pe Dumnezeu?! Pai, tocmai asta este: Dumnezeu a facut totul si stiti cum a facut? A zis sa se faca si s-a facut! "Cine L-a facut pe Dumnezeu?" Pai, cine va poate raspunde? Te vei convinge. Te vei convinge...

Cum trebuie interpretata fraza "crede si nu cerceta"?

Papacioc: Asta nu este in crestinism! Nu este in crestinism asa ceva, au facut-o oamenii. E bine sa crezi si apoi sa cercetezi, dar nu e o porunca anume "crede si nu cerceta"... Crede si cerceteaza! Fetita scumpa, va jucati cu lucrurile astea, Doamne fereste! Va spun, un frate al meu care a fost impuscat, baiat destept, dar care nu credea in Dumnezeu pana la varsta asta, stiti, pana in 18 ani, a fost prins de o ploaie in camp, cu niste trasnete. Si, ca sa scape, a inceput sa zica "Doamne ajuta!". N-a patit nimic si a constatat "A, deci exista!". L-a surprins. E in firea noastra asta, dar sunt niste lucruri asa de importante, incat depasesc orice logica si chiar si, in sfarsit, ratiunea asta, care tot de Dumnezeu e data. Dar tot cu o marginire ne e data.

Cand un om devine credincios, cat la suta e alegerea lui si cat a lui

Dumnezeu? (Parintele rade). Este scris in Biblie ca pe alesii Lui, El i-a hotarat de la inceput...

Fetita scumpa, nu se misca fir de par fara voia Lui Dumnezeu, zice. Si eu, la varsta mea de 90 de ani, m-am convins de lucrul asta. Pentru ca am avut foarte multe ocazii in care viata imi era in primejdie. In pustnicie, cu lupi, cu ursi, o serie intreaga de lucruri, si nu-mi dadeam seama in momentul acela de ce s-a intamplat, de-am fost salvat atunci. Ca era illogic si totusi am fost salvat! De la Dumnezeu vin toate. Dar pe miscarea noastra. El zice, la proorocul Isaia, "dai vointa, iei putere!". Si intr-adevar, daca vrei sa faci ceva – ceva binecuvantat, fireste – porneste si te roaga la Dumnezeu si El te ajuta! Pe toti ne-a creat Dumnezeu inzestrati, cu minte, cu ratiune, cu vointa proprie.

De fapt, toti suntem printre cei alesi...

Toti, nici vorba! N-a creat pe unul anume, pe toti vrea sa ne mantuiasca! Insa ne-a creat liberi. Cand a predat Dumnezeu lui Moise Tablele legii, i-a spus: "Moise, aici e viata, aici e moartea! Aici e binecuvantarea, aici este blestemul!". Suntem creati liberi. Niciodata o creatie nu e buna, daca nu e si cu un pic de libertate. Ca sa respiram, ca sa... Si sa avem meritul ca facem si noi. Adica, noi sa pornim si sigur ne ajuta Dumnezeu. Caci meritele tot ale lui Dumnezeu sunt, dar plata o primim noi.

Cum comunica, in zilele noastre, Dumnezeu cu lumea? Care sunt semnele cele mai evidente ca El inca ne iubeste si ne iarta?

O sa trasneasca pe ici, pe colea, ca sa va saturati! Asta-i raspunsul (rade)... Pai, mata nu vezi, mai fetito? Nu vezi ca rasare, ne da lumina, ne da cutare? Voi credeti la intamplare si eu trebuie sa va spun semnele... Toate sunt! Mai mult va spun si nu va spun eu, El zice: "Nu se misca fir de par fara voia mea!". Fetito, si nu e o interpretare gresita, pentru ca s-au facut si sinoade pe cuvantul acesta al Mantuitorului, ca tot ce-a spus El e adevarat, nu-i gluma, ca e Dumnezeu, fetito! E Dumnezeu care ne-a creat, stie totul. Orice gand! Fetito, da forma tuturor momentelor istoriei Dumnezeu, tot El conduce. Si un fir de par care misca stie Dumnezeu de el. Precis asta, nu-i figura de stil!

De unde stim noi, ortodocsii, ca drumul credintei noastre este cel bun?

Pentru ca facem cum ne-a spus Hristos. El ne-a propovaduit: "Eu sunt Calea, Adevarul si Viata". Si facem ce a spus El. Deci, El era ortodox. El era adevarat.

Iisus Hristos era ortodox?!

Problema se pune dupa ce au intervenit caderile. La 1054 s-au despartit catolicii si celelalte..., si atunci au inceput intrebarile. Ca adevarul acesta era, dovedit prin minuni. Pentru ca dogma se numeste: adevar de credinta revelat, cuprins in scriptura si-n traditie, practicat si aprobat de biserica. Deci, asta este! Aici, in Biserica, a fost o traditie: noi am trait 1054 de ani, de ani!, nu 1054 de ore sau de zile, ci de ani! Si s-au despartit catolicii si-au inceput intrebarile: ca au dreptate, ca n-au... Dar noi, ortodocsii – chiar si cuvantul ortodox inseamna adevarat – traim cum ne-a spus Hristos. Deci, El ne-a spus, El e ortodox!

Despre mantuire

Ce trebuie sa faca un crestin pentru a fi mantuit?

Sa faca ce a spus Hristos. Sa se spovedeasca, sa tina de biserica, de valorile care-l ajuta la asa ceva. Si sa iubeasca pe oricine, ca iubirea e criteriu de judecata. Fara iubire nu poti sa faci

nimic. Rupe din tine si pentru altii! Caci pe Dumnezeu il iubim in masura in care iubim oamenii. Masura asta este, ca noi traim si-n masura in care ne iubim. Nu se pacaleste. Asta e, sa duceti o viata crestina. Si, fara discutie, sa va spovediti, unde ne-a dat Dumnezeu puterea asta, sa ne iertam intre noi cu darul preotiei. Ca spune: "Ce iertati voi, iert si Eu, ce dezlegati voi, dezleg si Eu". Si din nevoia asta s-a facut preotia.

Cum sa facem sa ne iubim vrajmasul?

Va dau un sfat: nu poti sa-l iubesti pe vrajmas de prima oara, dar asaza-te pe pozitia sa nu-l urasti. Si, daca te gaseste moartea pe pozitia de a nu-l dusmani, tu mori ca un iubitor de vrajmasi, cu harul lui Dumnezeu. Macar sa nu se dusmaneasca oamenii, caci vorbele de rau, fetito, au umplut iadul. Vorbele de rau se inregistreaza de catre Biserica la ucidere morala. Deci, esti ucigas daca vorbești de rau. Pentru ca, repet, criteriul de judecata este iubirea. Si asta nu numai ca nu e iubire, dar e ucidere, Doamne fereste!

De ce e nevoie sa ne spovedim?

Pentru ca te iarta de pacate! Sa stii, mata n-ai auzit?, v-am spus ca "ce iertati voi, iert si Eu", cu darul preotiei pe care-l avem. Pacatele ori se spun aici spre iertare, ca ne-a dat putinta sa ne iertam acum intre noi, cu darul preotiei, ori se spun la Judecata de apoi, dar nespuse nu raman! Pentru ca Dumnezeu poate sa faca orice. Dar un lucru nu poate: sa-si calce cuvantul! A spus asa, asa face. Deci, raiul e plin de pacatosi pocaiti, si iadul – plin de pacatosi nepocaiti, ca nu au ascultat de ce a spus Dumnezeu. Suferinta, fetito, e foarte necesara, sa stiti. Nu se poate fara suferinta, adica fara jertfa. Mantuitorul a spalat crucea de-a salvat lumea!

Parinte, dar, dupa ce te spovedesti, pleci cu sufletul curat, iar diavolul, care te simte...

Te simte totdeauna!

Atunci lupta mai indarjit sa te castige de partea lui. Deci, spovedania e o victorie, o curatire a sufletului, dar si un nou inceput de lupta cu diavolul...

Pai, da. Dar ce, lupta se opreste vreodata? Facem o viata buna nu ca sa ne luptam cu diavolul, ci sa ne mantuim. Ca ne ataca si diavolul, e altceva, dar el e un tolerat, el nu e o putere. Nu va dati seama? Satana – daca Dumnezeu e totul, e putere dumnezeiasca – el e o faptura, e un tolerat, e cazut, e blestemat... Dar traieste ca sa ne amageasca, stiti, sa ne trezeasca. Are si el un rost.

Daca tot vorbim despre el, spuneti-mi de ce e un pacat mandria?

Mandria? Pentru ca, uite, el a cazut din Cer cu parerea de sine. A pretins ca este Dumnezeu, ca ar fi vrut sa fie Dumnezeu. Si numai prin doua cuvinte: "Eu sunt..." – atat a zis satana. Ar fi vrut sa zica: Eu sunt Cel Ce sunt, adica Dumnezeu. Dar a cazut. Si va inchipuiri, s-a pedepsit in forma cea mai grozava si mai cumplita. A intrebat asa un frate, prin Pustnicu, zice "Parinte, imi vine mandria". Si celalalt i-a raspuns: "Bine faci, fiule, ca tu ai facut Cerul si Pamantul!". "N-am facut, parinte", "Mai, da' destept mai esti, ca Acela care le-a facut s-a smerit!". Adica, Iisus Hristos Fiul. E groaznica asta, parerea de sine. Sa te supui, ca prin smerenie vin toate harurile asupra noastra si salvarea noastra numai prin smerenie e, pentru ca El este puterea suprema. Si, oricat am fi de grozavi, tot suntem departe de a implini ce-a spus. Asa..., de dincolo de inchipuire. Si, sigur ca toata lumea se va convinge. Eu, la varsta mea, dupa zeci de ani de preotie, am fost la multe capataie de morti. Toti incepeau sa vada dracii, intrau in lumea cealalta, si toti doreau sa mai traiasca o zi, sa se pocaiasca. Ca vazusera ce-i asteapta... Sunt semne, fetito, in fiecare clipa, daca esti credincios. In fiecare clipa sunt semne grozave.

Stie cineva cum arata iadul?

Pai, cum sa nu se stie? S-a si descoperit o parte din iad. Iadul, mai intai, e numai si numai intuneric. E un foc care arde continuu, fara sa-si inchipuie lumea ce putere are, de mii de ori mai multa putere calorica decat asta de aici. Si e si intuneric. Si esti singur. Singur, nu te vezi cu nimeni. Pe cat timp? O vesnicie. Vesnic, vesnic, intotdeauna, niciodata altfel! De asta acum, pentru noi cel mai scump lucru dat de Dumnezeu este timpul pe care ni l-a ingaduit sa ne pocaim. Acum suspinam, ne pocaim, ne iertam, uite, prin asta (n.r. – arata patrafirul), ne-a dat toata posibilitatea sa ne salvam.

Iar raiul cum arata?

Pai, n-am fost acolo, sa stiu (rade). Fericirea fericirilor, ce mai intrebati acum... **Necuratul poate lua vreo infatisare pe pamant?**

Fel de fel de infatisari. Poate avea chipuri, insa noi avem putinta de a discerne lucrurile, de a ne da seama daca e sau nu drac. Dar ia chip, el zice ca e Hristos, ia chip fel de fel... Dar, daca te invata altceva decat stim ca trebuie sa fim, adica sa nu te inchini, sa nu te rogi, daca apare si-ti spune asta, tu trebuie sa te inchini si sa te rogi, pentru ca crucea este Sfanta Treime cu toata inaltimea, toata adancimea si toata latimea (n.r. – se inchina). Tatal, Fiu si cu Sfanta Treime e invocata in Sfanta cruce si de aceea si fuge dracul de ea. E arma noastra de mantuire.

Daca este un crestin care crede, in sufletul lui, in Dumnezeu, dar merge pe calea de mijloc, are o viata mai calaie asa..., nu prea se duce la biserica, nu tine post...

Fetito, acela nu este un credincios care se spune ca e salvat! Daca nu te manifesti, degeaba. Adica, degeaba pe undeva crezi, caci faptele te mantuesc! Faptele pe credinta, nu credinta fara fapte! Faptele, nu "dolce far niente", dulce trandavie... Iar la biserica nu te duci degeaba, acolo primesti haruri deosebite. Ca si daca intri intr-o parfumerie si nu cumperi nimic, cand iesi afara tot mirosi a parfum, dar intr-o biserica? Chiar daca n-ai venit sa iei ceva anume. Duhul sfant te ajuta, te lumineaza.

Ce calitati trebuie sa aiba un preot pentru a fi un bun duhovnic?

Sa aiba constiinta ca are putere mare, sa aiba cumintenie, sa fie activ. Sa fie cum spune Biserica, sa le slujeasca oamenilor, sa spovedeasca cu ravna. Bineinteles ca are dreptul si el, ca e tot om, sa se apere. Sunt intrebari la care numai prin fapte se poate raspunde. Duhovnicul trebuie sa respecte cu foarte multa dragoste pe cel care spune lucruri foarte grave. Pentru ca daca scapa unul de la inec, de la o apa pana la gat, e un merit. Dar nu-i mai mare meritul ca l-ai scapat pe altul de la o apa foarte adanca? Este o bucurie pentru cel salvat si nu-i mai arde sa-l certe, ca de ce e ud?

Despre copii

De se sufera copii, parinte? De ce se imbolnavesc copiii mici, de ce copii de 3-4 ani sunt bolnavi de cancer?

Va intreb si eu: "De ce?"

Nu stiti raspunsul...

Stie Dumnezeu de ce, ca sunt cu rost mare. Faptele parintilor, neastamparul lor, se rasfrang asupra copiilor. Parintii care au facut impreunari nepermise, au facut o serie intreaga de lucruri de paganism, pentru ca nu se casatoresc pentru scopuri inalte, ci pentru placeri. Dar placerile nu sunt scopuri, sunt conventionalitati. Scopul este stimularea continua reciproca pentru

mantuirea sufletelor. Pentru ca, uite, se casatoresc sau, mai bine zis, se impreuna, si raman insarcinate, si zamislesc copii in posturi, in astea, toate sunt niste randuieli care nu trebuie incalcate. Rabda Dumnezeu, se mai poate face si exista ingaduinta, ca cei mai multi copii sunt sanatosi, dar se nasc si malformati. Pentru pacatele parintilor.

Parintii mai pot face ceva sa indrepte acest rau?

Pai, se lupta sa faca, dar e foarte greu, ca el exista asa. Se mai poate, mai sunt sanse... Sa se pocaiasca! Citim toata ziua pentru ei, ca multi vin cu copii la mine.

Ce se intampla cu sufletele copiilor morti inainte de a se naste?

Copiii morti, daca sunt botezati, devin ingeri. Cei care sunt nebotezati, cei avortati sau morti fara botez, exista si ei! O parere relativa a unor Sfinti Parinti spune ca pruncul avortat "nu ar fi la bine, pentru nebotez, nici la rau, pentru nevinovatie". Nu ma amestec, noi ii pomenim la proscomidie, stiti, pe "pruncii inainte de vreme", caci "pruncii inainte de vreme" sunt copiii acestia avortati. Proscomidia e pregatirea liturghiei, unde se transforma painea in trup. Si, inainte de asta, facem o pomenire acolo, vii si morti, toate categoriile de morti...

Iar sufletele acelor copii unde sunt, intre rai si iad?

Asta nu putem spune. Dar, pentru ca nu sunt botezati, si Mantuitorul spune: "Numai cine va fi botezat...", nu sunt in Raiul Raiurilor, dar si pentru nevinovatie – nu sunt in chinuri. Asta ar fi o judecata a noastra, a oamenilor. Pentru ca fara discutie ca sunt nevinovati, dar exista! Si nu pot fi in chin!

Se mai pot ruga parintii pentru sufletele acestor copii?

Se pot ruga, sigur! Ei ne vad! Pentru ca acesti copii exista, chiar dreptul roman spune: "in fast conceptus...", "copilul, odata zamislit, are drept de cetatean". Copilul e autonom in pantecele mamei, nu e mama stapana pe el.

Familiile care nu pot avea copii ce pacate grele au? Si ce pot face pentru a fi daruiti?

Au pacate de tot felul, stiu ei. Sa se pocaiasca, sa se roage sa aiba copii. E valabila casnicia, pentru ca sunt cununati, nu putem sa dam inapoi. Insa si copilul e mare dar de la Dumnezeu.

li sfatuiti sa incerce si ce a descoperit acum medicina? Stiti ca se face fertilizare in vitro...

Sa nu cumva! Fereasca Dumnezeu sa se faca asa ceva, biserica nu-i recunoaste p'astia! Nici nu se pune problema! Avem stiinta de a face asta, dar nu se poate... N-au copii, sa infieze vreun copil, lucru care se intampla, in sfarsit, sa ajute unde au copii multi, au atatea lucruri de facut si ei!

Va rog, in incheiere, sa spuneti un cuvânt de folos pentru cititorii nostri.

Domnilor cititori (rade)... Sa stiti sa muriti si sa inviati in fiecare zi. Sa stii sa lupti, sa te jertfesti si sa mori in fiecare clipa, ca sa poti sa fii prezent in fiecare clipa. Sa mori pacatului si sa inviezi virtutii.

CV Arsenie Papacioc

• 15 august 1914 – s-a nascut in satul Misleanu, com. Perieti, din judetul Ialomita.

• 1941 – a fost arestat si condamnat, sub regimul maresalului Ion Antonescu, pentru apartenenta la miscarea legionara.

- 1946 – se elibereaza din inchisoare si se calugareste. Isi face anii de ucenicie monahala la Manastirile Cozia si Antim din Bucuresti.
 - 1947 – se retrage intr-o padure si traieste ca un pustnic aproape doi ani.
 - 1949 – este calugarit la Manastirea Sihastria, sub ascultarea vestitilor nostri duhovnici – Arhimandritul Cleopa Ilie, in calitate de staret, si Ieroschimonahul Paisie Olaru.
 - 1949-1950 – este sculptor la Institutul Biblic.
 - 1951 – este hirotonit preot la Seminarul Monahal de la Manastirea Neamt. Poarta numele de Parintele Anghel.
 - 1952-1958 – este preot la Manastirea Slatina-Suceava.
 - 1958 – este arestat din nou, pentru ca facea parte din grupul "Rugul Aprins". Condamnat la 20 de ani munca silnica, a fost gratiat in 1964 de la Inchisoarea Aiud.
 - 1965 – este numit paroh in comuna Filea de Jos, din eparhia Clujului; a mai fost preot si duhovnic la Manastirile Caldarusani, Dintr-un Lemn si Cernica.
 - 1969 – 1970 – este staret al Manastirii Cheia-Prahova;
 - din 1976 – este duhovnicul Schitului Sfanta Maria-Tomis, intemeiat de Patriarhul Justinian la Techirghiol;
-

Un soldat in straie preotesti

Parintele Gheorghe Calciu este cel care te vindeca de lasitate. Nu cu post si rugaciune, ci prin prezenta sa. Cuvantul si fapta ii confirma legenda de "dusman personal al lui Ceausescu". Cei 21 de ani de inchisoare politica indurati i-au creat o aura care poate trezi demnitatea in fiecare din noi.

Chipul i-a fost imblanzit de rugaciune, dar privirea i-a ramas de luptator. Vorba aspra si gestul repede il tradeaza pe omul de actiune de sub reverenda.

Parintele pretuieste marturisirea aproape cat o rugaciune. Si nu-i este greu sa-si depene

povestea.

A luat viata-n piept cu pasiunea primei iubiri. Il bantuisa gandul calugariei inca de mic, dar a crezut ca menirea este sa vindece oamenii de boli trupesti. Tanjind dupa fapte marete, studentul de anul III la Medicina s-a impotrivit instalarii comunismului in Romania. Anul 1948 a fost cel al lichidarii de catre comunisti a oricarei opozitii. Au fost arestati mii de oameni. Printre acestia si Gheorghe Calciu, care a fost condamnat la 14 ani de inchisoare pentru "subminarea securitatii statului ". Calvarul e un cuvânt prea stramt pentru suferinta de care a avut parte. Nu-si explica de ce a fost posibila "reeducarea " de la Pitesti, sub care s-a prabusit si a inviat. "Poate am fost pedepsiti pentru pacatele noastre. Poate ca acesta a fost pretul trufiei noastre de a crede ca suntem capabili sa rascumparam pacatele neamului, iar Dumnezeu ne-a dovedit ca numai Hristos este Rascumparatorul", presupune parintele.

Moartea sau preotia

Rememoreaza anii cumpliti de temnita parca atins usor de aripa nostalgiei. Nu-i este la indemana sa ne vorbeasca despre faptele sale bune. Dupa insistente, ne povesteste cum a incercat sa-l salveze pe unul dintre colegii sai de celula, Costache Oprisan, care era bolnav de tuberculoza. "Eram la Jilava. Dimineata, Costache se aseza de-a curmezisul patului deasupra vasului in care ne faceam nevoile si tusea indelung. Ii ieseau toate secretiile mirositoare, cheaguri de sange si bucati mici de tesut din plamani. Era un spectacol infricosator si gretos. In prima zi eram paralizat de scarba si am icnit a voma. Costache s-a ridicat spre mine cu ochii iesiti din orbite si inlacrimati din cauza efortului si mi-a spus: "Iarta-ma!". Am simtit ca ma inghite pamantul de rusine. De-atunci l-am ingrijit numai eu pe Costache. Fara dezgust, ci, dimpotriva, cu o bucurie inexplicabila. Poate am reusit sa-i lungesc zilele, dar nu i-am salvat viata, chiar daca, printr-un doctor, am reusit sa-i procuram unele medicamente." Nici momente de deznadejde n-au fost putine. In toiul torturilor la care erau supusi pentru a-si face "demascarea ", Gheorghe Calciu i-a propus unui prieten, Puiu Dobre, sa se sinucida impreuna. S-a gandit ca daca tot le este dat sa se sfarseasca acolo, macar sa nu fie singuri in moarte. "I-am scris gandul meu pe o bucata de sapun, dar cand i-am dat-o, am fost observati de gardieni. Atunci l-am cunoscut pe Turcanu, care m-a snopit in bataie." Spaima de moarte a invins atunci in el. Tot din disperare i-a promis lui Dumnezeu ca se va preoti daca va iesi viu de acolo.

Sapte predici explozive

Eliberat, s-a casatorit cu sora a doi fosti detinuti politici si a urmat Facultatea de Filologie, sectia Franceza. "Imi placea sa fiu profesor, dar nu eram multumit, pentru ca fagaduisesem sa devin preot." Fostii detinuti politici nu erau insa admisi la Teologie. A mers in audienta la patriarhul Iustinian Marina, care i-a rasfoit dosarul si l-a indemnat sa-l depuna la secretariatul Institutului Teologic, dar fara autobiografia incriminanta. Secretarul Institutului, calugarul Antonie - azi mitropolit al Ardealului -, a trecut cu vederea lipsa biografiei.

Dupa licenta in Teologie, patriarhul l-a numit profesor de limba franceza la Seminarul din Bucuresti. Parintele Gheorghe Calciu slujea la capela Seminarului si acolo a tinut un sir de predici care au ramas in constiinta publica drept "Cele Sapte Cuvinte catre Tineri". "Le-am rostit intr-un moment in care constiinta romaneasca era pregatita sa le auda. Aceste cuvantari au creat un curent subteran de rezistenta, sustinut mai ales de tinerii teologi. Ceream numai libertatea credintei si incetarea abuzurilor ", spune parintele.

In mai 1978 a fost din nou arestat. Timp de cinci ani, cat a stat inchis, numeroase grupuri de romani din exil si comunitati crestine au facut presiuni pentru eliberarea sa. Mircea Eliade si Eugen Ionescu au constituit Comitetul pentru Salvarea Parintelui Calciu si au intervenit pe langa oficialii occidentali. "De cate ori se acorda Romaniei Clauza natiunii celei mai favorizate, de atatea ori trimitea administratia americana la Bucuresti o lista cu detinutii de constiinta, pe care eu eram primul, spre a fi eliberati. Intr-un tarziu am fost scos din inchisoare. Securitatea m-a amenintat ca daca nu plec voi fi iarasi incarcerat. Ambasada SUA mi-a transmis ca sunt binevenit in America. Dupa un an de la eliberare, am emigrat in Statele Unite."

Ostilitatea neocomunistilor

In lumea libera, Parintele Calciu si-a continuat opozitia fata de regimul lui Ceausescu. A calatorit prin toata Europa, prin Canada si SUA si a dezvaluit abuzurile regimului de la Bucuresti. A organizat o serie de demonstratii cu romanii din exil si a participat la audieri in Senatul american.

In luna martie a lui 1990, Parintele Calciu a revenit in Romania cu intentia de a se intoarce definitiv. A fost primit ostil. Urmarit de agenti ai Securitatii, in mod vizibil, pentru a-l face sa se teama, a fost amenintat cu bataia "de grupuri de muncitori".

A hotarat sa-si continue viata pe pamant american. Pastoreste din 1989 biserica ortodoxa "Sfanta Cruce" a comunitatii romane din Alexandria, Washington D.C.

Isi viziteaza anual tara natala si nu a obosit sa lupte pentru drepturile romanilor de langa Romania.

Tentativa de asasinat

Prin 1987 sau 1988, FBI l-a sfatuit pe Parintele Calciu sa plece din zona Washingtonului, pentru o vreme, caci Securitatea vroia sa-l lichideze. A plecat pentru vreo zece zile intr-un alt oras, la un prieten american care l-a ajutat de la inceputul venirii in SUA si care il vizitase in Romania, pe cand era persecutat. Insa, apoi s-a intors la Washington, putin rusinat ca s-a speriat degeaba. Parintele Calciu spune ca s-a simtit deseori urmarit de oamenii Securitatii, mai ales atunci cand se afla in Europa. Totusi, nu s-a temut si nu a tacut. Dupa '89 l-a cunoscut pe Liviu Turcu, seful retelei de spionaj romanesc in SUA, care defectase inainte de Revolutie. "Turcu mi-a spus ca intr-adevar se incercase asasinarea mea, printr-un cubanez, dar ca s-a renuntat la plan din cauza consecintelor pe care le-ar fi avut asupra relatiilor romano-americane. Mai mult, Turcu pretindea ca el insusi se opusese uciderii mele, desigur, pe considerentele aratate", afirma parintele.

CV Gheorghe Calciu

- 23 noiembrie 1925 - se naste la Mahmudia - Tulcea, ca ultimul dintre cei 11 copii ai familiei Calciu
- 1945 - absolva Liceul "Princepele Carol" din Tulcea si se inscrie la Facultatea de Medicina din Bucuresti
- 1948-1962 - este internat pentru "subminarea securitatii statului" si trece prin "reeducarea"

de la Pitesti

- 1962-1963 - este detinut in lagar la Viisoara, in Baragan; se inscrie la Facultatea de Filologie
 - 1967 - absolve Facultatea de Filologie din Bucuresti (Limba franceza) si devine profesor in Bucuresti
 - 1971 - este licentiat al Facultatii de Teologie din Bucuresti; este primit profesor de franceza la Seminarul ortodox din Bucuresti; predicile sale fac valva
 - 1979-1984 - sufera din nou in puscariile comuniste, dupa ce a rostit celebrele "Sapte Cuvinte catre Tineri", veritabile atacuri la adresa dictaturii lui Ceausescu
 - 1984-1985 - este arestat la domiciliu © 1985 - autoritatile romane il silesc sa emigreze; alege sa plece in SUA
 - din 1989 este preot-paroh la biserica "Sfanta Cruce" din Alexandria, Washington (SUA)
 - Se stinge din viata noiembrie 2006, dupa o lupta grea cu o boala incurabila.
-

"Greu e calugar"

Renunt pentru calitatile sale duhovnicesti si pentru puterea rugaciunii sale, **Parintele Lavrentie de la Manastirea Frasiniei**

a fost toata viata smerit. La inmormantarea sa au participat trei episcopi, multi preoti si o multime de mireni.

"Acolo, stand la slujba sfintei Liturghii, am avut bucuria sa-l vad pe Parintele Lavrentie in Sfantul Altar. Parul si barba erau de un alb imaculat si era de o seriozitate vizibila. Fata sa exprima bunavointa si dragoste. (...) Am avut surpriza sa observ ca era bolnav cu picioarele, caci si le misca greu, aproape tarandu-si-le. (...) M-a intrebat: "Ai un leac pentru lene, ca eu nu mai pot de ea?", spune unul dintre ucenicii duhovnicului, autorul cartii "Parintele Lavrentie, Omul lui Dumnezeu".

Virtuti

Pentru Parintele Lavrentie, smerenia era cea mai importanta virtute. Duhovnicul se ocara des

pe sine: "Sunt lenes; sunt un harb; sunt bun la fiare vechi; nu am nici o fapta buna", spunea duhovnicul. Chiar daca slujitorul Domnului de la Manastirea Frasinei a calatorit mult prin tara pentru a fi aproape de cei care aveau nevoie de el, de sfaturile si de spovedania lui. Multi i-au trimis scrisori sau l-au cautat la manastire pentru a-i cere sa se roage pentru ei. A ajutat la construirea mai multor biserici, dar si familii sarace si copii care doreau sa invete. "Nu am vazut in viata mea atatea masini trecand pe aici pana la inmormantarea parintelui. Erau oameni din toata tara." In Manastirea Frasinei nu au voie sa urce femeile, deoarece in locas sunt respectate regulile de pe Muntele Athos. Prezenta femeilor la Frasinei este oprita si de un blestem al Sfantului Calinic. La inmormantare, credincioasele au stat la poarta manastirii.

Iubit de credinciosi

Fetele locuitorilor comunei Muereasca din judetul Valcea, de langa Manastirea Frasinei, se lumineaza atunci cand vorbesc de Parintele Lavrentie. Ii regreta vorbele bune cu care duhovnicul reusea sa le aline durerile. Le este dor de sfaturile pe care ieromonahul Lavrentie Sovre le dadea. "O data cu decesul duhovnicului a disparut un stalp in Manastirea Frasinei. S-a rupt sufletul in mine la inmormantare. N-am mai vazut niciodata atat de multa lume plangand atat de sincer. A fost un duhovnic bun", povesteste Valeriu Badescu, viceprimarul comunei Muereasca. "Este nevoie de mai mult decat de cuvinte pentru a vorbi despre Parintele Lavrentie

CV Lavrentie Sovre

S-a nascut la 5 septembrie 1923, in satul maramuresean Trestia. Dupa doar patru ani de scoala, Gavrilă a fost nevoit sa renunte la invatatura pentru a-l ajuta pe tatal sau la treaba. A simtit chemare catre viata monahala de mic. Timp de doi ani, intre 1940 si 1942, s-a pregatit pentru calugarie. Sfanta Manastire Toplita a fost primul locas in care Parintele Lavrentie a fost primit in 1942. Acolo a stat o jumatate de an, trecand clandestin frontiera care taia Romania ciopartita de Dictatul de la Viena. Dupa mai multe peripetii ajunge la Manastirea Frasinei din judetul Valcea. A fost ajutor de econom si apoi econom. A absolvit scoala monahala, iar in 1968 a fost facut preot. Plecarile din fiecare noapte la familiile necajite care il solicitau pentru oficierea Maslului incepusera sa lase urme pe trupul sau ostenit de ani. A fost internat de mai multe ori in spital. La 20 iulie 2002, Parintele Lavrentie si-a dat sufletul in mainile domnului, lasand mostenire duhovniceasca insasi viata sa.

"Asteptam, rugandu-ne, ziua in care parintele Lavrentie va fi trecut in calendar impreuna cu sfintii" Serafim Joanta, Mitropolitul Germaniei

Ingropat cu mainile

Pruncul daruit Maicii Domnului

Constantin avea doua luni cand mama sa il trecu de trei ori pe sub icoana Maicii Domnului si il darui Sfintei Fecioare.

17 ani mai tarziu se hotaraste sa-si dedice viata lui Hristos si pleaca la Schitul Sihastria. Trei zile si trei nopti a stat la poarta manastirii ca sa fie primit. S-a rugat continuu, in timp ce lovea cu un bat in butucii dimprejur. Nici de mancare n-a primit. Asa a dovedit staretului ca are rabdare - conditie de capatai in viata de monah. Stana, oile, trairea in liniste si singuratate in munti i-au fost timp de sase ani scoala de calugarie si teologie. A fost uns in calugarie la 25 de ani si botezat Cleopa.

In 1941, un incendiu a cuprins chiliile manastirii. Monahul, care intre timp a fost numit staret, reface in cinci ani sfantul locas. Drept recunostinta, Patriarhul Romaniei a ridicat schitul la rang de manastire si pe monahul Cleopa la rang de arhimandrit. Mult har era in predicile parintelui. Pe cand cinstea pe Maica Domnului, la o intalnire duhovniceasca in Bucuresti, icoana Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu a inceput sa se clatine, timp de cateva minute, si sa cante ca o harpa. Cei prezenti plangeau si se inchinau. In 1947, fiind an de foamete, Parintele Cleopa a randuit sa se fiarba tot uleiul din magazie pentru a rezista peste iarna. Din neglijenta fratelui ce il supraveghea, uleiul s-a incins si a luat foc. Cleopa a ridicat cazanul de pe foc cu mainile goale si l-a scos in curte. Si-a ars mainile pentru a salva Sihastria.

Cinci ani in pustiu, de frica securistilor

Securitatea l-a anchetat cinci zile in 1948. Parintele a spus in timpul slujbei de Sfintii Constantin si Elena "sa dea Dumnezeu ca si conducatorii nostri de acum sa fie ca Sfintii Imparati, ca sa-i pomeneasca Biserica in veac". Comunistii i-au considerat vorbele insulta si l-au dus la Targu Neamt. A stat intr-un beci in care nu era decat un pat de ciment. Nu a primit apa sau hrana. Cand i-au dat pace, parintele s-a retras in munti, intr-un loc numit Piciorul Cucului, sase kilometri mai sus de manastire. Si-a facut un bordei din lemn si pamant si se ruga zi-noapte cerand ajutorul Domnului. Un calugar ii aducea hrana o data pe saptamana.

In 1949 a fost trimis de catre Mitropolia Moldovei la Manastirea Slatina, ca staret, pentru a organiza viata de obste. Dar n-a avut Parintele Cleopa decat doi ani de liniste: securistii au dat navala in viata duhovniceasca a manastirii. Parintele a fost dus la Falticeni si a fost interogat toata noaptea. "Dumneata sabotezi economia nationala si spui ca astazi este Sfantul Gheorghe, maine este Vasile si oamenii pun tapina jos si nu mai lucreaza", ii strigau comunistii la ancheta. Scapat din mainile lor se retrage din nou in pustiu, impreuna cu ucenicul sau, Arsenie Papacioc. S-au adapostit la o stana parasita, in muntii Stanisoarei. Straton, un bun crestian, le-a dus timp de doi ani alimente, o data pe luna. In 1959, comunistii se hotarasc sa lupte impotriva

"propagandei religioase " si dau un decret prin care peste 4.000 de monahi sunt izgoniti din manastiri. Parintele Cleopa a fugit in pustiu pentru a doua oara.

Timp de doi ani s-a ascuns pe muntele Petru Voda: a copiat cartile sfinte pe radacinile brazilor si s-a rugat cate 10-15 ore pe zi. Urmatorii trei ani i-a petrecut cu un alt ucenic al sau, parintele Varsanufie, in padurile Pipirigului. In 1964, batranul Cleopa se intoarce la intaia sa dragoste duhovniceasca, Manastirea Sihastria. Zece ani mai tarziu pleaca in pelerinaj cu alti calugari la Mormantul Domnului, la Muntele Sinai si Athos.

Mormantul tamaduitor

Dupa ce a implinit 70 de ani, batranetea a inceput a se arata preotului Cleopa plina de boli. A fost operat de hernie, de piatra la rinichi si de tumoare vezicala. A suferit o operatie faciala din cauza unei infectii dentare. In ultimul an de viata nu mai putea merge decat sprijinit de ucenici.

In 1998, la 86 de ani, parintele si-a dat duhul in bratele lui Hristos. Timp de trei zile si trei nopti, intreaga manastire si credinciosii s-au rugat pentru odihna sufletului sau. Incinta manastirii, cerdacurile, drumul spre cimitir si locurile dimprejur devenisera neincapatoare. "Toti isi doreau sa se atinga pentru ultima oara de mana care impartise atatea binecuvantari", povesteste parintele Ioanichie.

Nimeni nu a aruncat macar o lopata de pamant pe sicriul Parintelui Cleopa. Credinciosii l-au invelit in tarana cu mainile, pana ce groapa a disparut. Pamantul, parte din trupul preotului, tamaduieste acum bolnavii ce il folosesc, povesteste o maicuta.

Arapi cu furci de foc

Parintele Cleopa refuza sa povesteasca credinciosilor despre intalnirile sale cu Necuratul de pe vremea cand a stat in pustiu. Spunea ca nu trebuie stiute. I-a marturisit insa parintelui Ioanichie o intamplare, pe care acesta a consemnat-o in cartea sa despre viata duhovnicului. "Odata, pe la miezul noptii, citeam rugaciunile. Deodata a inceput un zgomot puternic. Cand am deschis usa, am vazut o roata cat brazii si niste arapi imprejurul ei, cu furci de foc. Si a zis unul: "Acesta-i staretul Sihastriei! Bagati-l in roata!". Si imediat m-am trezit pe roata. Roata se invarte si ei asteptau cu furcile sa cad in ele. Strangand cu putere Acatistierul la piept, am strigat: "Dati-va la o parte ca am acte de la Maica Domnului!". Atunci n-am mai vazut nimic. M-am trezit in bordei."

Gospodar priceput

Parintele Cleopa era foarte priceput in gospodaria unei manastiri, de aceea, de-a lungul anilor, Mitropolia l-a mai insarcinat cu oranduirea asezarilor de la Manastirile Putna, Moldovita, Rasna, Schiturile Sihla si Rarau. A scris 31 de volume teologice si morale. Nimeni nu iese din chilia lui fara un cadou: o icoana, o carte, o cruciulita, cateva boabe de tamaie, bani pentru cei lipsiti si obisnuita binecuvantare. Un copil de 3 ani coboara pe aleea pietruita ce duce la biserica. Este insotit de bunicul sau, Constantin Soldanescu. "Vin de cel putin 30 de ani la Sihastria. Tocmai de la Falticeni. Un preot ca si Cleopa se naste o data la 1.000 de ani. Nu mai e om ca el, nu-l pot uita", spune si-si mangaie nepotul pe crestet.

CV Parintele Cleopa

Se naste in comuna Sulita, judetul Botosani. La 17 ani intra in obstea Schitului Sihastria.

Devine staret al manastirii sapte ani mai tarziu. In 1949 preia pentru un deceniu staretia Manastirii Slatina. Persecutat de securitate, se izoleaza in munti pentru cinci ani. In 1945 este ridicat de catre patriarhul Romaniei la rang de arhimandrit. Moare la Sihastria, la 2 decembrie 1998.

"Politicienii ar trebui sa ceara sfatul Bisericii!"

Ucenic al duhovnicului Cleopa Ilie, **Parintele Ioanichie Balan** este numit condeii Manastirii Sihastria. Sfintia sa e unul dintre cei mai vehementi luptatori impotriva avortului.

Batranetea si boala il tin toata ziua in chilia sa pe Parintele Ioanichie Balan, ajuns la 74 de ani. Iesea din biserica in ziua de Buna Vestire, insotit de o maicuta ce-i sprijinea pasii. In drumul sau, duhovnicul atinge cu mana rand pe rand capetele credinciosilor. Li binecuvanteaza. Ne spune si noua cateva cuvinte, pentru tara, de Pasti: "Sa vina lumea la biserica, sa aiba credinta, sa se mantuiasca!". Apoi isi trece ganditor mana uscata peste barba alba, lunga pana la piept.

Parintele a venit la manastire la 19 ani, dupa ce a terminat liceul. "Citise Vietile Sfintilor si a fost deziluzionat de realitatea vietii", motiveaza maicuta alegerea monahului pentru viata de sihastrie. In 1968, la manastiri nu existau oameni cu scoala care sa se ocupe de partea administrativa. Parintele Ioanichie a tinut pentru cativa ani contabilitatea locasului. Reusim sa vorbim pentru 5 minute cu Parintele Ioanichie, dar nu ne poate spune prea multe, este bolnav si se simte obosit.

Maica ce-l are sub grija ne impinge spre iesire, cu vorbele "sa nu-i deranjati odihna!". Ne recomanda sa citim o carte, din care vom afla convingerile duhovnicului. Am aflat astfel ca, printre altele, Parintele Ioanichie se opune integrarii Romaniei in structurile euro-atlantice. I-a vorbit despre acest lucru teologului Sorin Dumitrescu, in septembrie 1994.

Pledoarie impotriva avortului

Preotul considera ca, in ciuda faptelor rele pe care le-a facut Ceausescu, exista si una buna pentru care fostul dictator trebuie apreciat. "Sunt 7 sau 8 milioane de romani ce traiesc datorita decretului prin care Ceausescu a interzis avortul. Asa s-au nascut un tineret si o Romania noua!". In 1989, acest decret a fost abrogat. "Prima lege cu care Romania a intrat in libertate a fost libertatea avorturilor! Crima numarul unu!", reclama duhovnicul.

El recomanda oamenilor politici sa aiba un duhovnic si sa ii ceara sfatul ori de cate ori o reforma

este necesara. Ca acest lucru nu se intampla face ca Biserica sa para in ochii parintelui "o Cenusareasa a Romaniei".

In paginile cartii lui Dumitrescu, Parintele Ioanichie opineaza ca acestei tari ii trebuie un rege, "caci avem nevoie de un uns al lui Dumnezeu, iar el poarta in el acea ungere harica, pe care au avut-o si regii Vechiului Testament".

Mutam Kremlinul la Strasbourg?

Parintele Ioanichie crede cu putere ca, daca vom face parte din UE, ne vom pierde traditiile si obiceiurile. "Sa ne salvam tara, nu sa ne ducem noi acolo cu capul inainte! Iesim din comunism si ne ducem la Consiliul Europei?! Dam in alta catastrofa! Noi stam aici pe picioarele noastre, avem o tara, avem o traditie, avem o istorie, ce ne trebuie noua la ei?!... Sa nu fie ei cei care ne dicteaza! (...) Adica scapam de Kremlinul din rasarit si ne mutam Kremlinul la Strasbourg?!", comenteaza parintele.

Nici cu integrarea in Alianta Nord-Atlantica nu este de acord. Considera ca este "un organism politic militarizat, care vrea sa contracareze armamentul si militarismul ruso-chinezesc, iar pe romani sa-i sacrifice. Sa dea Dumnezeu sa nu intram in NATO, pentru ca il avem pe Hristos sa ne apere", se ruga Parintele Ioanichie acum zece ani. El a marturisit ca Biserica nu are incredere in Occident, pe care il vede protestant, catolic si nihilist. "Occidentul este mancare, odihna si... cimitir ", spune el in finalul interviului acordat teologului Sorin Dumitrescu.

Condeii Manastirii Sihastria

Parintele Ioanichie a publicat multe carti pentru uzul monahilor si pentru credinciosi, dar dintre toate, cele mai importante sunt cele 12 volume din "Vietile Sfintilor". El le-a rescris dupa editia Mitropolitului Grigorie Dascalu de la Bucuresti si Caldarusani din 1834-1836. Parintele Arhimandrit Timotei Aioanei, slujitor la Catedrala Mitropolitana si Exarh Cultural al Arhiepiscopiei Iasiului, spune despre aceste volume ca sunt o lucrare de pionerat in monahismul romanesc. "Parintele Ioanichie scoate din vechile cronici si documente, pe care se asternuse deja praful, chipuri de monahi imbunatatiti, unii dintre ei cu pilduitoare viata, chiar cu vorbe de invatatura". Maicuta ce are grija de batranetile parintelui spune despre el ca este "condeii manastirii". Sfantul locas posedea o biblioteca cu peste 1.000 de volume, dintre care unele tiparite in secolele XVII-XVIII.

"Iesim din comunism si ne ducem la Consiliul Europei?! Dam in alta catastrofa! Adica scapam de Kremlinul din rasarit si ne mutam Kremlinul la Strasbourg?!" Ioanichie Balan

CV Ioanichie Balan

Parintele Arhimandrit Ioanichie Balan s-a nascut la 10 februarie 1930 in localitatea Stanita, din judetul Neamt. A studiat la Liceul Comercial din Roman si la Institutul Teologic Universitar din Bucuresti. A intrat ca frate in Manastirea Sihastria, unde a fost calugarit si hirotonit diacon in aprilie 1953. A fost casier, contabil, secretar si ghid. In 1992 este ridicat la rangul de arhimandrit. Parintele Ioanichie Balan este autorul unor lucrari privitoare la monahismul romanesc.

"Am fost un misionar"

Multi alearga peste dealuri si vai ca sa gaseasca un duhovnic iscusit. Dar daca omul nu tine seama de povetele lui, e un "duhovnic de papura". Asa ofteaza **Parintele Mina** de la Manastirea Sfintii Apostoli Petru si Pavel din Husi.

Parintele Arhimandrit Mina Dobzeu sta intr-o camera mica, pe care o umplu cu totul biblioteca si masa de scris, plina de foi si dosare. Peretii s-au impodobit de icoane. In coltul dinspre rasarit, sub icoana Mantuitorului arde mereu o candela, iar deasupra usii vegheaza icoana Invierii Mantuitorului, sculptata in lemn chiar de Parintele Mina. Ca a facut candva si o scoala de meserii. Dar l-a chemat Dumnezeu sa fie misionar in inchisorile comuniste.

Parintele Mina a fost jelit de multe ori inainte de '89 de credinciosi. Aceasta pentru ca din cand in cand mai disparea cateva luni. "Cica a murit Parintele Mina", susoteau femeile cand nu-l vedeau la slujba. Dar Parintele Mina aparea din nou la biserica manastirii si lumea se linistea. Dupa 1989, lucrurile s-au limpezit: Parintele Mina fusese inchis de securisti de mai multe ori. Dumnezeu il chemase in alta parte sa raspandeasca cuvantul Lui. "Am trait o viata de misionar intr-o biserica calauzita de Duhul Sfânt", spune Parintele Mina.

Un calugar "reactionar"

Parintele Mina s-a calugarit in 1935, cand avea 13 ani si jumătate, pentru ca voia sa invete carte. S-a dus la Manastirea Hancu si l-au primit. A vrut sa intre la Seminarul Teologic, dar a fost respins ca fusese bolnav de malarie. L-au luat in armata si a facut razboiul pe la Timisoara, pe frontul de vest, cum spune Parintele. Prea multe nu vrea sa povesteasca despre razboi, ca viata din manastire e mai insemnata. De-abia prin 1945, cand s-a terminat razboiul, a facut scoala de cantareti, de patru ani, si a fost promovat direct in anul III la Seminar si a dat examen si la Institutul Teologic din Bucuresti.

"In '48, cand s-a scos invatamantul religios din scoala, am raspandit afise prin Husi. Attentionam poporul credincios ca au venit vremuri grele asupra noastra. Au scos icoana Domnului Iisus si au pus icoana lui Stalin", povesteste Parintele. "Le spuneam: "Feriti-va de invataturile staliniste, tineti-va credinta, indrumati copiii sa mearga la biserica. Sa avem incredere ca puterea lui Antihrist va cadea"". Facuse parintele niste calcule dupa Cartea Apocalipsei si prevestea caderea comunismului si moartea lui Stalin. Atunci a fost condamnat pentru prima oara la trei luni de inchisoare la Galati. A stat in total 11.

In 1959 era in anul al II-lea la Institut. Si a avut o alta iesire "neplacuta", cum zice parintele.

Decretul 410 desfiinta Manastirea de la Vladicesti, din eparhia Husilor, unde fusese facut calugar si preot. Si-atunci Parintele Mina n-a mai rabdat. A scris vreo treisprezece scrisori de protest fata de decret, care au ajuns in toate centrele culturale si peste tot la Securitate. "Am scris si-am denuntat Antihristul prin temeiurile Sfintei Scripturi. Am fost exmatriculat de la Institutul Teologic, arestat si condamnat la sapte ani de inchisoare si patru ani de pierdere a drepturilor civile. In octombrie '59 am fost arestat, dus la Bucuresti cu mainile in catusi, ca un om periculos, ca tare periculos mai eram", povesteste Parintele Mina. Din cand in cand se mai opreste si-si piaptana barba alba, apoi se uita lung in podea.

Misionarul

"Am fost si sunt un misionar. In timpul comunismului chiar in front, nu in spatele frontului. In inchisoare am fost un misionar. Spovedeam si impartaseam oameni, faceam slujba. Stiam ritualul pe deasupra: Cele sapte Laude, Sfanta Liturghie, Acatistul Domnului Iisus, al Maicii Domnului si faceam slujba printre paturi si savarseam Sfanta Rugaciune. Faceam si impartasanie cu paine din pachete, iar vin facusem din niste struguri primiti tot asa, intr-un pachet.

De-a duhovnicul cu Ceausescu

Dupa ce a iesit din inchisoare, Parintele Mina a petrecut doi ani in Ardeal, apoi a venit la Manastirea Sfintii Petru si Pavel din Husi. De aici i-a scris lui Ceausescu vreo sapte scrisori. "Faceam pe duhovnicul lui Nicolae Ceausescu prin scrisorile acelea. Ii povatuiam: "Nu e bine sa persecutati crestinismul. Dati libertate crestinismului, ca in tara noastra sa se sarbatoreasca, sa se respecte calendarul Bisericii, astfel incat credinciosul, duminica, sa se intalneasca cu aceia dragi lui". Combateam darwinismul cu argumente", povesteste Parintele Mina. Scrisorile erau semnate "Un grup de intelectuali din Bucuresti" si erau trimise direct la casele lui Ceausescu. Dar ultima scrisoare i-a dus pe securisti cu gandul ca e scrisa de un preot, pentru ca povestea o intamplare stiuta de putini pe vremea aceea. "La Manastirea Neamt s-a produs in '86 un lucru miraculos. Pe alea care duce la intrarea in manastire, catre usa bisericii, s-a desprins pamantul si s-a ridicat. Cam de dimensiunea unui mormant. Au sapat, au sapat si au dat de niste oseminte acolo. Era si Mitropolitul, care e acuma Patriarh, Prea Fericitul Teoctist. El a spus sa se faca un sicriu si sa le pastreze cu sfintenie, ca asta e un semn miraculos", povesteste Parintele Mina.

"S-au gandit imediat la mine pentru ca aveam antecedente. Si asa in '88, am mai lipsit vreo opt luni. Ziceau securistii: "Daca Parintele Mina nu-i cuminte..." Apoi a venit izbavirea in 1989", ofteaza batranul.

Dupa revolutie, Parintele Mina a fost prin toate penitenciarele din eparhia Husilor si Romanului. Facea slujba duminica pentru puscariasi. A fost trei ani si profesor de religie la scolile din oraselul de provincie, desi nu era inca introdusa ca materie oficiala in programa scolara.

Parintele pensionar

In 1996, Episcopia Husilor si Romanului a fost reinfiintata. Parintele Mina a fost numit consilier-misionar. Pana in 2002, cand a iesit la pensie. "Acum sunt misionar cu grad mai mare, pensionar", zambeste batranul calugar. Si de cand s-a pensionat, Parintele Mina scrie. Scrie rugaciuni si vrea sa-si publice memoriile. De Sfintele Pasti ale anului acesta a scris doua scrisori. Are de gand sa le "trimeata" presedintelui si prim-ministrului. Ca sa le aduca aminte de calea cea sfanta a lui Dumnezeu. Dar mai are de cercetat, de intrebat, ca n-a gasit adresele

celor doi destinatari. N-ar vrea sa le trimita la sediile oficiale, ci acasa. Ca sa fie sigur ca o sa citeasca chiar ei epistolele lui.

In inchisoare a crestinat un evreu

In 1959, Parintele Mina a fost anchetat la Securitate, la Bucuresti, pe Strada Uranus, si apoi inchis la Jilava.

La sfarsitul lui februarie 1960 l-a cunoscut pe scriitorul Nicolae Steinhardt, din grupul lui Constantin Noica. Intelectualul de atunci avea sa devina "Parintele Nicolae" de la Manastirea Rohia, crestinat in celula de la Jilava de Parintele Mina.

"Eram vreo 60 in celula, trei randuri de paturi etajate. Dormeau si cate doi in pat. Intr-o noapte a mai aparut o persoana, cu bocceaua subsuoara. Se uita nedumerit in jur, ca nu mai avea loc. Atunci i-am facut semn sa urce la mine. "Sa mai dormim putin, ca acusi e ziua", i-am zis. "Mii de multumiri", mi-a raspuns.

A doua zi am aflat ca se numeste Nicolae Steinhardt si ca e "ovreu", cum zicea el", povesteste Parintele. Intr-o zi, "ovreul" i-a spus ca vrea sa moara crestin. Si Parintele Mina l-a botezat intre paturile din celula, cu apa dintr-un ibric. Mai tarziu, Nicolae Steinhardt a vrut sa intre in monahie la Manastirea de la Husi, unde era staret Parintele Mina. Dar nu l-a primit episcopul.

Si a plecat la Cluj, cu o recomandare de la Parintele Mina si a fost primit la Manastirea Rohia, unde a avut grija de biblioteca.

A murit in 1989 dupa o vizita a Parintelui Mina, la Spitalul din Baia Mare

Rugaciunea inimii

"Eu propag rugaciunea inimii, calitatea rugaciunii, calitatea vietii duhovnicesti. Si pentru monahi este ceva care trebuie sa ia aminte. Timp de 5-10-15 minute zilnic sa faca un exercitiu. Pozitia este in genunchi, nu stand in sezut sau cu fruntea aplecata la pamant, ci vertical, cu mainile adunate; si rostesti rugaciunea inimii: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mantuieste-ma pe mine, pacatosul ". Te cobori cu mintea in inima. Mintea nu e obisnuita, dar incet-incet se obisnuieste sa rosteasca cuvintele rugaciunii. Inima nu-i obisnuita, nu se deschide, e impietrita, dar daca ai sa bati la usa inimii, insistent, pana la urma se deschide".

CV Mina Dobzeu

S-a nascut in 1921, pe 5 noiembrie, in Grozesti, judetul Lapusna, in Basarabia. La 13 ani a mers la Manastirea Hancu, unde a ramas pana in 1944, cand s-a refugiat in Romania pentru ca Basarabia fusese ocupata de catre sovietici. A facut scoala de catiheti, de patru ani, Seminarul de Teologie, de cinci ani, si Institutul Teologic la Bucuresti, pe care l-a terminat in 1970. A fost si pe front in al doilea razboi mondial. In 1946 a venit de pe front in schitul de la Vladicesti, din eparhia Husiului, unde s-a calugarit si a fost hirotonit diacon si preot. A facut puscarie de trei ori: in 1948 la Galati, 1959-1966 si 1988 la Jilava.

Bibliotecarul de la Manastirea Antim

L-am gasit pe **Parintele Grigore Babus** in chilia sa, pierdut printre sute de mii de volume. Biblioteca Sfantului Sinod de la **Manastirea Antim din Bucuresti**, locul unde s-a ascuns de lume si in care oamenii l-au cautat ca sa i se spovedeasca.

Coleg de Seminar la Cernica al Patriarhului Teoctist si al Parintelui duhovnic Sofian Boghiu, Arhimandritul Grigore Babus spune ca a fost "un slujitor permanent si statornic al Domnului".

"Draga, am ajuns un om batran si cocosat", se adreseaza parintele, strangandu-mi mainile cu caldura in causul palmelor sale. Maini care au cunoscut durerea catuselor in detentie la Jilava si Aiud si care au sapat apoi la digul de la Salcia, in cei mai mult de zece ani de munca silnica. Nici glasul de odinioara, imprimat pe o caseta veche din alte timpuri, nu i-a mai ramas decat amintire.

Ultimul ucenic

"Draga, eu sunt din comuna Teiesani, judetul Prahova, iar la 13 ani am plecat la Manastirea Cheia." Il avea acolo pe unchiul lui, batran la 70 de ani, caruia i-ar fi folosit un ajutor. Toti calugarii din manastire erau ucenicii lui, iar Parintele Grigore Babusi-a fost ultimul. "Am mers la 13 ani si am stat pana la 18. Ma ocupam de toate treburile, faceam curatenie, mancare, spalut, curatat, toate ale copilului", spune Arhimandritul Grigore Babus, ferecandu-si privirea sub pleoape.

Randuit sa dea examen la Seminar, dupa cum isi deapana viata, bibliotecarul Sfantului Sinod a cazut in banca alaturi de cel ce a fost Parintele Sofian Boghiu, pe care mai tarziu l-a regasit staret la Manastirea Antim, acolo unde s-a si stins din viata.

Dupa Seminar, Parintele Grigore Babus a fost numit cantaret la Patriarhie si apoi diacon, iar in 1948, hirotonit preot si ales staret pentru Manastirea Cheia. Acolo a stat numai trei luni, pentru ca Patriarhul Iustinian l-a chemat inapoi in Capitala, la Catedrala, unde intr-un final l-a numit bibliotecar, langa actualul Arhiepiscop al Clujului, Bartolomeu Anania, la Palatul Patriarhal. Acum Biblioteca a Sfantului Sinod de la Manastirea Antim.

Anii de detentie

Tot de la Catedrala l-a luat si Securitatea in 1959, la 13 martie. "N-am inghitit comunismul ", se scuza parintele. l-au cotrobait prin casa, i-au luat lucruri, cristaluri, mobilier vechi si de valoare si o cruce de aur pe care o primise de la Patriarhul Iustinian. N-au reusit, in schimb, sa-i smulga vreo vorba despre ceilalti. Si mai ales nu au apucat sa il treaca prin reeducare.

"M-au luat si m-au dus la inchisoarea Uranus, doua luni de ancheta, la Jilava, trei luni, si in final

la Aiud." La Uranus a inceput ancheta, l-au pus fata in fata cu Radu Gyr, legat la ochi cu doua bucati de tabla prinse cu guma, sa nu vada in laturi. "Piatra din piatra sa nu ramana din aceasta puscarie", a spus atunci Parintele Grigore Babus, cand, ca un caine tras de lesa, era plimbat pe scarile inchisorii dintr-o camera de tortura in alta. Si nu a mai ramas nici o caramida din puscaria Uranus. In schimb, isi aduce aminte Arhimandritul de Adrian Sas, omul care s-a ocupat de el si care la finele anchetei a simtit nevoia sa isi lipeasca palmele groase de fata parintelui. "Il compatimeam, era un copil, daca avea 20 de ani."

"La Jilava am stat trei luni, intr-o camera cu trei paturi suprapuse, unde eram la gramada, cate doi intr-un pat de 70 de centimetri. O viata infernala." Nici la Aiud nu a fost mai bine, dar dupa scurta vreme a ajuns la Salcia si apoi la munca aproape de Dunare, unde gardianul, "om cumsecade, care ne pazea", l-a lasat sa cante langa apa.

Numai cand s-a intors acasa, in '62, cu o camasa cu maneca scurta si o plasa cu maruntisuri, nimeni nu l-a mai cunoscut. Dar i-au dat postul inapoi, cei de la Ministerul Cultelor l-au sfatuit sa uite ce i s-a intamplat, iar credinciosii au inceput sa-i calce pragul sa il asculte si sa i se spovedeasca.

"Ati avut cosmar, Preafericite!"

L-a cunoscut pe Patriarhul Teoctist la Seminarul de la Cernica, dar i-a fost povatuitor mult mai tarziu, in 1990, cand Preafericitul a ramas la carma Bisericii Ortodoxe Romane. De ce l-a sfatuit pe Patriarh sa ramana? "Pleca cine era seful si nu se intrevedea cine sa fie. Nu era o lupta, dar se cauta si au ajuns la atatea formule, asa cu semn de intrebare." Era Parintele Cleopa de la Sihastria, om teologic pregatit, duhovnic mare, dupa cum spune Parintele Babus, dar care nu vroia sa se faca Patriarh. "Ori la treaba asta nu merge oricum numai cu duhovnicia, trebuie sa te lupti cu cei din preajma ta si cu cei de departe." Atunci l-a sfatuit pe Preafericit sa se interneze undeva si apoi sa stea o vreme la o manastire pana se limpezesc apele. "Si asa a fost la Elias doua luni si o luna la manastire la Sinaia." Cand a aflat ca va pleca o delegatie la patriarh sa il convinga sa renunte l-a sunat: "Sa-i primiti cu zambet si bunavointa si primul cuvânt sa va apartina". Chiar daca a fost amenintat de musafiri, Patriarhul Teoctist l-a ascultat pe parintele de la Antim: "Nu-i adevărat ca au fost aici. Ati avut cosmar, Preafericite!". A doua zi cand a dat telefon la Palat a fost informat ca se intoarce Patriarhul.

CV Grigore Babus

S-a nascut la 3 iunie 1915 in comuna Teiusi, judetul Prahova. La 13 ani a plecat ucenic la Manastirea Cheia, acolo unde era staret unchiul sau, Parintele Grigore Georgescu. Dupa numai 5 ani, cand a implinit varsta majoratului, s-a dus si a dat examen la Seminarul Teologic de la Cernica. Seminarului i-au urmat Facultatea de Teologie si ani petrecuti in Bucuresti si la Cheia, pentru inceput drept cantaret la Catedrala, iar apoi ca staret la Manastirea Cheia. Acum, Arhimandrit, Parintele Grigore Babus este bibliotecar la Biblioteca Sfantului Sinod de la Manastirea Antim.

"Haide, Doamne... Hai... Hai sa vorbim..."

Autor al unei opere monumentale, **Parintele Dumitru Staniloae** era un om de o modestie impresionanta. Este considerat unul dintre cei mai mari teologi ai veacului trecut, insa nu concepea teologia altfel decat ca pe o intalnire vie a oamenilor obisnuiti cu Dumnezeu cel viu.

Parintele Staniloae "n-avea nimic dintr-un idol mediatic, nimic spectaculos, regizat. Totul - firesc", ne spune Dan Ciachir, scriitorul si publicistul pe care l-am rugat sa ne fie calauza in aceasta evocare. Tot ce se poate povesti despre marele preot ganditor vorbeste de smerenia autentica a unui om a carui blandete, discretie si naturalete impun un respect coplesitor, chiar si celor care nu mai pot decat sa asculte marturii.

Invatatura despre respect

Ne-am intrebat calauza care este primul lucru pe care si-l aminteste despre Parinte? "Bucuria modesta cu care a primit un dar." Era pe vremea marilor geruri din anii '80, cand in case abia daca erau cateva grade Celsius. Episcopul Emilian i-a trimis de la Alba-Iulia un calorifer electric, iar Parintele Staniloae a spus: "Uite draga, am si eu caldura". "Sau felul in care iti multumea", continua Dan Ciachir. "In aceeasi perioada am strecurat intr-unul dintre articolele mele o referire la opera sa si nu a intarziat sa ma sune si sa-mi multumeasca respectuos. De altfel, cel mai important lucru pe care l-am invatat de la Parintele Staniloae este ca Dumnezeu este persoana, cum si omul este persoana."

Respectul Parintelui pentru oameni isi avea izvorul in credinta. O scrisoare primita de interlocutorul nostru de la dansul incepe astfel: "Iubite Domnule Dan, Multumesc din toata inima pentru bunele cuvinte trimise...".

Responsabilitatea fata de ceilalti

Respectul, caldura si delicatetea cu care isi trata semenii erau adeseori dublate de un umor fin, cum se poate banui ca s-a intamplat si in scena relatata mai sus. Dan Ciachir mai povesteste ca, atunci cand Parintele Dumitru Staniloae a fost ales membru "plin" al Academiei Romane, multumindu-i pentru felicitari, i-a raspuns cu umor nuanat cu rafinata autoironie: "Era si timpul". Anterior, la 85 de ani, fusese ales membru corespondent, dupa ce deja mai multe universitati europene se mandreau sa le fie Doctor Honoris Causa.

Care sunt cele mai importante trasaturi ale omului Dumitru Staniloae? Calauza noastra marturiseste: "Profunzimea taranului roman ardelean din zona Brasovului, de acolo de unde s-a produs acea fericita sinteza a spiritului romanesc. Parintele Staniloae nutrea un sentiment puternic de responsabilitate sopra fata de poporul roman. Apoi, era impresionanta puterea sa de munca, nezdruncinata nici de vremurile vrajmase, o putere care vadea chemarea. Nu in ultimul rand, era el insusi un imn adus familiei, cu toate ca in multe privinte era un monah,

datorita nenumaratelor zile petrecute in manastiri".

Cei care ii calcau pragul erau uimiti de simplitatea casei sale. Camera in care lucra era cat o chilie. Ceea ce nu-l impiedica sa marturiseasca despre frumusetea lumii vazute, care este un dar al lui Dumnezeu. "Sa-ti placa un pom incarcat de mere - spunea uneori, dar sa nu doresti sa le mananci pe toate." Parintele iubea lumea daruita de Dumnezeu cu un optimism eminamente crestin.

Era si un mare iubitor de poezie, insasi opera sa fiind patrunsa de un lirism autentic. Episcopul Kallistos Ware scrie ca "Parintele Dumitru este un adevarat mester in folosirea cuvintelor, atat un poet, cat si un teolog", care crede ca dogmele nu sunt principii abstracte, ci "unitatea vie cu Hristos".

In ultima inregistrare radio, vocea Parintelui a inceput asa: "Acum, la varsta la care onorurile lumesti nu mai bucura sau intereseaza...". Varsta Parintelui Dumitru Staniloae are acum masura eternitatii.

Ultima rugaciune

Intreaga viata a omului Dumitru Staniloae a fost o continua aspiratie catre "unitatea vie cu Hristos", pana in ultima clipa petrecuta aici, jos:

"...Sa iesim de aici... Scoate-ne de aici, Doamne, nu mai vrem sa ramanem aici... Doamne, scoate-ne de aici... Vorbim despre Tine, Doamne... Vorbim pentru Tine, Doamne... Plini de har si de adevar ne sculam din somn, nu mai suntem in somn...

Maica Domnului, sa iesim de aici... Hai sa ne sculam... Maica Domnului, nu mai vrem sa ramanem aici... Nu mai vrem sa ramanem in somn... Pana cand sa ramanem?... Nu mai vrem sa ramanem aici... Plini de har si de adevar... Vai, vai, vai... Vrem sa ne sculam... Plini de har... Avem si noi haine... Avem haine... Doamne... Plini de har si de adevar... Plini de har si de vointa de a vorbi si de cuvantul adevarului...

Vorbim despre Tine, Doamne... Cu vointa... Plini de har si de adevar... Hai... Hai... Hai!... Plini de har si de adevar... Hai... hai... hai... Hai sa ne trezim... Hai sa ne sculam... Hai sa vorbim... Haide, Doamne... Hai... Hai... Hai... Hai sa vorbim... " Fragment din volumul "Lumina faptei din lumina cuvantului - impreuna cu tatal meu, Dumitru Staniloae", reprodus gratie permisiunii doamnei Lidia Staniloae, fiica Parintelui.

CV Dumitru Staniloae

Se naste la 16 noiembrie 1903 in satul Vladeni, judetul Brasov.

1922 - se inscrie la Facultatea de Teologie din Cernauti, unde, in 1928, sustine teza de doctorat.

1929 - profesor la Academia Teologica din Sibiu; rector intre 1935 si 1946.

1930 - se casatoreste cu Maria Mihu. Au trei copii.

1932 - devine preot.

1947 - profesor al Facultatii de Teologie din Bucuresti. Conferentiaza in cadrul grupului "Rugul aprins".

1955 - arestat si judecat in procesul "Rugului aprins", alaturi de reputati intelectuali si monahi. A fost condamnat la 5 ani inchisoare pentru "activitate dusmanoasa impotriva statului socialist".

1963 - este eliberat si reincadrat la catedra.

1968-1982 - conferentiaza in zeci de capitale ale lumii.

La 4 octombrie 1993 trece la cele vesnice.

Teologie vie

Dintre cele 90 de carti, 33 de traduceri, 275 de articole teologice, 22 de recenzii, 35 de cuvantari comemorative, 475 de articole de ziar, 17 interviuri, 15 predici publicate si 60 de convorbiri sau interviuri la radio si televiziune, am selectat titlurile:

- Calea spre lumina dumnezeiasca la Sf. Grigorie Palama, Sibiu, 1930
- Iisus Hristos sau restaurarea omului, Sibiu, 1943
- Cele 12 volume ale Filocaliei ("Culegere din scrierile Sfintilor Parinti care arata cum se poate omul curati, lumina si desavarsi"). A aparut intre anii 1946- 1948 si 1976-1991 la Sibiu si Bucuresti
- Teologia Dogmatica Ortodoxa pentru Institutele Teologice, Bucuresti, 1978, considerata o culme a gandirii dogmatice romanesti
- Sfanta Treime sau la inceput a fost iubirea, Bucuresti, 1993

"Perioada de 30 de ani dupa iesirea din inchisoare, la o varsta care pentru altii nu reprezinta decat griji obisnuite de pensionar, a fost, in final, pentru el cea mai fertila si cea mai rodnică din intreaga activitate. Lucra zilnic, fara ragaz. Se trezea si incepea in zori si nu se mai intrerupea decat seara, cand lumea venea sa-l viziteze" Din volumul "Parintele Dumitru Staniloae in constiinta contemporanilor" de Costin Ionescu

Sfantul de la Sambata de Sus numit si Sfantul Ardealului

Ortodocsii, mai cu seama cei din Ardeal, cred că Parintele Arsenie era vizionar și făcea minuni.

CALUGARUL REVOLUTIONAR. Popularitatea Parintelui Arsenie Boca a pus pe jar regimul comunist. Calugarul care alterna tacerile prapastioase și cu vorbele memorabile putea declanșa oricând o razmeriță. În dosarul său de urmărire informativă întocmit de Securitate scrie: "(...) Arsenie Boca are o influență foarte mare asupra credincioșilor, practicând în masă misticismul religios. (...) Calugarul Arsenie Boca, cu ocazia marturisirilor ce le face diferitelor persoane, îi îndeamnă să creadă mai departe în Dumnezeu și să ducă lupta împotriva celor fără Dumnezeu, adică împotriva comunistilor".

Securitatea avea informații că Parintele Arsenie îi ajută pe partizanii din Munții Făgărașului, dar nu a reușit să dovedească nimic. Autoritățile s-au mai calmat când a fost mutat la **Manastirea Prislop (Hateg)**

. Dar multimea a început să-l caute și acolo.

Parintele și-a vândut casa parintească, pentru a repara și îmbunătăți manastirea. În ianuarie 1951 a fost arestat pentru că îl adăpostise un timp pe calugarul Leonida Plamadeala (astăzi, IPS Mitropolit al Ardealului), care era condamnat în lipsă la șapte ani de închisoare politică. Parintele Arsenie a fost condamnat la doi ani de închisoare, pe care i-a executat, parte din ei la Canal.

MANASTIRE DESFIINTATA. Întors din închisoare, Parintele Arsenie a continuat să-și ducă munca duhovnicească și să sprijine rezistența anticomunistă. Securitatea a recrutat informatori în manastire și printre cunoscuții săi. În noiembrie 1955 a fost arestat din nou, de această dată împreună cu maica Zamfira, stareta de la Prislop. După câteva luni, au fost amândoi eliberați, căci nu a fost găsită nici o probă contra lor. Nu a mai durat mult și, în 1959, comunistii au desființat Manastirea Prislop, considerată un posibil focar "contrarevolutionar", iar parintele și stareta au fost nevoiți să se mute în București. Sfintia Sa și-a ras barba și a lepdat rasa monahală, dar a continuat să fie calugar în lume. Era prudent și își batea joc de provocatorii Securității, care încercau să-i afle opiniile politice. O parte din credincioși au fost dezamăgiți, închipuindu-și că parintele s-a căsătorit și și-a pierdut astfel sfintenția. Cei mai înțelepți însă au înțeles tactica sa și au format în jurul lui un curent de rezistență subterană. Din nefericire, Parintele Arsenie nu a mai fost lăsat să se întoarcă în manastire. Sfintia Sa și-a câștigat existența pictând icoane și biserici, cu un har egal cu acela de duhovnic.

Minunile parintelui aflate de Securitate

Chiar și Securitatea comunistă era convinsă că acest om este unul cu însușiri excepționale.

Fapt pentru care l-a supravegheat pana a murit. In dosarul sau, codificat "Pictorul", exista un raport al Directiei Regionale Sibiu a Securitatii, in care se arata: "DRSS detine informatii ca dupa intoarcerea calugarului Arsenie Boca de la Canalul Dunare - Marea Neagra la Prislop, multi locuitori din comunele apropiate vin la el pentru a se vindeca de diferite boli".

In continuare, ofiterul de securitate povesteste cum "fata oloaga a padurarului Bucur din comuna Sugag" a inceput sa mearga dupa ce a vazut-o parintele Arsenie. De asemenea, Niculaie Chira, din Sasciori, si-a dus fata bolnava de tuberculoza la Parintele Arsenie pentru a o vindeca. Erau doar doua exemple date de Securitate.

CV Arsenie Boca

- 29 septembrie 1910, se naste in comuna Vata de Sus - Hunedoara, sub numele de Boca Zian Valeriu.
 - 1933 - absolve Facultatea de Teologie din Sibiu.
 - 1938 - licentiat al Academiei de Arte Frumoase din Bucuresti.
 - 1939 - se calugareste, sub numele Arsenie, la Manastirea Brancoveanu din Sambata de Sus - Fagaras.
 - 1941 - este hirotonit preot; devine stareta la Manastirea Brancoveanu Devine cel mai cautat duhovnic din Ardeal.
 - 1948 - este numit duhovnicul Manastirii de maici de la Prislop - Hateg.
 - 1951 - este arestat pentru ca nu l-a denuntat pe un fugar condamnat politic, nimeni altul decat viitorul Mitropolit al Ardealului, IPS Antonie Plamadeala.
 - 1953 - este eliberat din inchisoare.
 - 1955-1956 - intemnitat din nou.
 - 1959 - este silit sa se mute la Bucuresti, dupa ce Manastirea Prislop a fost desfiintata.
 - Pana in 1967, lucreaza in atelierele de pictura ale Patriarhiei, apoi devine pictor particular de biserici.
 - 22 noiembrie 1989 - moare la Sinaia.
-

Pictorul de suflute

CV Sofian Boghiu

S-a nascut in 1912, in Basarabia, comuna Cuconestii Vechi, judetul Balti, primind prin botez numele de Serghei. La numai 14 ani a pasit pe portile schitului Rughi-Soroca, hotarat sa-si inchine viata lui Dumnezeu. In ziua de Craciun a anului 1937 a fost tuns monah in Manastirea Dobrusa, din apropiere, schimbandu-si numele din Serghei in Sofian, pentru ca trei ani mai tarziu sa traiasca ocuparea Basarabiei. S-a refugiat peste Prut, la Manastirea Caldarusani.

"In Pateric ni se povesteste cum un sihastru, in pustie, a inceput sa se roage impreuna cu un alt credincios, intrucat in lume era seceta foarte mare. In momentul cand se rugau, credinciosul a vazut cum degetele de la mainile sihastrului - pe care le tinea ridicate spre cer - devenisera zece torte de lumina; iar dupa putin timp a inceput sa ploua. De aceea, acum, la 2.000 de ani de la nasterea Mantuitorului, cel mai important lucru pe care mi-l doresc este sa invat sa ma rog" Arhimandrit Sofian Boghiu

Duhovnicul a zeci de mii de romani

Pletele haiducesti si barba hirsuta il fac sa para un sfant cu spada. Insa umerii stransi, ca pentru a sprijini nevazute poveri, arata omul din el. **Parintele Iustin Parvu** de la Manastirea Petru Voda - Neamts povesteste cate 12 ore pe zi.

Sub soarele rece ca un lord englez, cativa zeci de credinciosi asteapta sa intre la Parintele Iustin. Cu privirile atarnand la pamant tac. N-au ce sa-si spuna ori n-au pofta de vorba. Sunt veniti din toate zarile sa-si gaseasca alinarea dinaintea duhovnicului. Parintele Iustin este recunoscut drept urmasul Parintelui Cleopa si isi onoreaza cu prisosinta renumele. Se trezeste o data cu roua diminetii si se asaza in scaunul de spovedanie, de unde se ridica numai la vecernie. In zilele obisnuite asculta si povatuieste cam la o suta de crestini, iar la sfarsit de

saptamana primeste si pana la doua sute de oameni. Fireste, doar o mica parte dintre ei ii sunt fii duhovnicesti. Pe acestia ii spovedeste, le da canon spre indreptare, ii impartaseste. Restul vin la el doar pentru un sfat.

Truda aceasta zilnica nu-l impiedica sa slujeasca in biserica trei, patru ore pe noapte. Mananca putin, doar seara. Iar somnul ii este un dusman, caruia ii face o concesie din cand in cand.

Calugarii si credinciosii care ii stiu regimul de viata sunt convinsi ca numai Dumnezeu ii da puterea sa reziste in acest ritm. Altminteri, nici daca ar fi mai tanar n-ar reusi sa traiasca asa, daramite la 86 de ani.

La brat cu moartea

Dupa ceasuri intregi de asteptare am ajuns la Parintele Iustin. Ne-a primit intr-un soi de hol ingust, intre doua chilii, potrivit pentru o discutie scurta, nu pentru taifas.

N-are vreme si nici nu vrea sa vorbeasca despre sine. Crede ca este mai degraba nevoie sa atraga atentia la descrestinarea romanilor. Totusi, intrebarile noastre ii desteapta amintirile de prin odaile memoriei. Era preot la Catedrala Episcopala din Roman, in 1948, cand a fost arestat sub acuzatia ca face parte din organizatii subversive. Condamnat la 12 ani de inchisoare, i-a ispasit la brat cu moartea, in puscariile de la Suceva, Jilava, Vacaresti, Aiud, Baia Sprie.

"Moartea facea parte din viata noastra. O vedeam ca pe o izbavire, caci este poarta spre viata de dincolo pe care ne-o dorim. Oricum, moartea mi-a fost tovaras si mai inainte, pe frontul de est, cand am mers ca preot cu trupele romane pana la Odessa." Rugaciunea neincetata l-a ferit de nebunie si i-a pastrat credinta nestirbita. Cand s-au sfarsit cei 12 ani, l-au intrebat daca mai crede in Dumnezeu. A raspuns ca da si a primit inca patru ani de temnita. L-a dus si pe acestia, nadajduind ca va putea ridica o manastire, dupa ce se va elibera. In 1964 s-a intors acasa cu acest gand. Mama sa nu l-a recunoscut cand l-a vazut, ci a crezut ca este vreun drumet ostenit care cauta adapost. L-a intrebat de unde vine si, afland ca a iesit din inchisoare de la Periprava, a vrut sa stie daca l-a intalnit pe fiul ei. "Mama, eu sunt!", i-a zis Parintele Iustin. Emotia revederii i-a fost fatala mamei sale.

Sprijin pentru saraci

Pana sa reimbrace hainele preotesti, a muncit la taiat busteni. Mitropolitul de atunci al Moldovei, Iustin Moisescu, nu voia sa auda de preoti fosti detinuti politici. Staretul de la Manastirea Secu a insistat pe langa Mitropolit sa-i permita Parintelui Iustin sa slujeasca. Mitropolitul a fost categoric: "Sa nu-l prind in Moldova!". Atunci, securistul care avea sub observatie manastirea, i-a spus staretului sa-l ia pe Parintele Iustin pe raspunderea lui. Si parintele a revenit la menirea sa.

In 1991, parintele si-a vazut implinit visul: a pus piatra de temelie a Manastirii Petru Voda. In trei luni au fost zidite biserica si primele chilii. Cu fiecare an s-au adaugat vietuitori, chilii, dependinte. Azi, manastirea are 60 de calugari si este unul dintre cele mai cautate locuri de pelerinaj. Acum trei ani, Parintele Iustin a construit, cu ajutorul monahilor si al credinciosilor, si un schit de maici, la doi kilometri de manastire. Pe langa acest schit, unde este duhovnic, Parintele Iustin a facut un azil de batrani si o casa de educatie pentru copii. Cele 40 de maici ingrijesc 20 de batrani saraci si 20 de copii din familii nevoiase. "Biserica trebuie sa-i intinda o mana celui care nu are ce manca si imbraca. Nu e nimic extraordinar in asta, ci doar implinirea

unei datorii", zice Parintele Iustin pe picior de plecare.

"Libertatea nebuna i-a stricat pe romani"

Parintele Iustin este framantat in ultimii ani tot mai mult de descrestinarea romanilor. El ia "pulsul" natiunii in scaunul de spovedanie. Am incercat sa aflam cum ii vede Sfintia Sa pe romani.

Intrebare: Parinte, cum sunt asta zi romanii ortodocsi fata de pana in 1989?

In ultimii ani, romanii s-au mai stricat, s-au lasat in voia unei libertati nebune, care-i duce la atitudini necrestinesti sau chiar anticrestine. Omul romanesc si-a pierdut reperele si a rasturnat scara de valori. De fapt era pe undeva de asteptat, dupa 50 de ani de comunism.

De ce erau mai buni crestini romanii in regimul comunist ?

Se stie ca atunci cand e persecutat omul e mai credincios, isi da mai repede seama ca nadejdea o gasesti numai la Dumnezeu.

De ce spuneti ca romanii sunt mai nepasatori azi din punct de vedere religios?

Pentru ca multi dintre cei care merg la biserica o fac numai formal, fara sa-si planga pacatele si fara sa caute indreptarea cu adevarat. De pilda, cand vin la biserica de Inviere, multi se limiteaza la a-si sfinti ouale rosii si cozonacii si sa ia lumina; apoi pleaca inainte de sfarsitul slujbei. Nu inteleg nimic din aceasta sarbatoare si nici sufletele lor nu se bucura intr-adevar.

Este mai greu acum sa fii duhovnic?

Harul duhovnicului este azi puterea de a rezista suvoiului urias de pacate care vine inspre el prin gurile credinciosilor. Afli atatea grozavii ca obosesti si apoi devii insensibil. In ciuda acestora, trebuie sa-ti pastrezi echilibrul si sa lucrezi asupra oamenilor cu aceeasi puritate a duhului sfant.

Moastele de la Aiud

In urma cu trei ani, Parintele Iustin a adus la Petru Voda cinci cranii ale unor fosti detinuti politici din groapa comuna de langa Penitenciarul Aiud. Crede ca majoritatea celor martirizati acolo de catre comunisti ar trebui sa populeze calendarul ortodox. "Cine stie cate sute sau mii de trupuri ucise in chinuri se vor fi sfintit din voia Domnului, dar stau nedescoperite si necinstite. Sa stiti ca si din aceasta pricina ne bate Dumnezeu, pentru ca nu recunoastem jertfa." De aceea a hotarat sa puna intr-o racla acele ramasite pamantesti spre a fi slavite ca sfinte moaste. Parintele crede ca temnitele din Romania comunista au fost adevarate manastiri, unde elita tarii si-a ispasit o parte din pacatele firii omenesti. Si a inchinat manastirea pe care a fondat-o memoriei celor ucisi in inchisorile comuniste.

CV Iustin Parvu

- Nascut pe 10 februarie 1918, la Petru Voda – Neamt
- 1936 - intra frate la Manastirea Durau
- 1939 - se inscrie la Seminarul teologic de la Manastirea Cernica
- 1942-1944 - merge, ca preot misionar pe frontul de est, pana la Odessa

- 1948 - este arestat pe motive politice si condamnat la 12 ani inchisoare
 - 1960 - este condamnat la inca patru ani de temnita pentru ca nu s-a lepadat de credinta
 - 1964 - este eliberat si devine muncitor forestier
 - 1966-1975 - preot-monah la Manastirea Secu
 - 1975-1990 - vietuieste la Manastirea Bistrita
 - 1990-1991 - a fost preot slujitor si duhovnic la Manastirea Secu
 - 1991 - a intemeiat Manastirea de la Petru Voda - Neamt, al carei stareț si principal duhovnic este
 - 2000 - ridica o casa de educatie pentru copii si un azil pentru batrani.
-

Cel mai mare duhovnic in viata

Pr. Gheorghe Calciu

"Cred cu tarie ca cel mai mare duhovnic in viata este Parintele Iustin Parvu de la Petru Voda. Este si cel mai puternic om duhovnicesc. Chiar daca nu are nici un rang ierarhic, are rangul Duhului care i s-a dat si care nu se va putea lua de la el. As vrea ca Sfintii Arhangheli si Maica Domnului sa-i pazeasca pe ucenici sai de ispita mandriei de a-i fi ucenici."

Omul lui Dumnezeu

Pr. Amfilohie

"Parintele Iustin mi-a fost staretsi mi-a ramas model. Este de ajuns sa-l vezi o singura data ca sa intelegi ca este omul lui Dumnezeu si sa-l indragești. Cat despre celelalte daruri ale sfintiei sale cred ca este de prisos sa vorbim. Este un erou in scaunul de spovedanie, preocupat in egala masura de soarta unui om, cat si de soarta tarii si a bisericii."

O pilda de curaj

Dr. Pavel Chirila

"Parintele Iustin a dovedit prin propria viata ca suferinta este masura tuturor lucrurilor. De aceea, sfatul Sfintiei Sale este atat de veridic, eficient si, evident, cautat. Ma bucur foarte mult ca am cunoscut un om deosebit ca parintele si imi face realmente bine sa discut, fie si pentru cateva minute cu Sfintia Sa, cand merg la el. Parintele e o pilda de curaj pentru tineret."

Facatorul de pace

Destinul

Parintele Galeriu a imbracat sutana in 1943. Tot atunci s-a si casatorit. Nunta a facut-o cu 10.000 de lei, banii castigati la seminar. Luase premiul I la predica. Nichifor Crainic si Gala Galaction vedeau in tanarul seminarist o mare valoare si hotarasera sa-l trimita la Berlin pentru studii. N-a fost sa fie. Razboiul l-a tinut acasa. Pronia l-a trimis pe Galeriu intr-unul dintre cele mai sarace catune din Prahova: Podul Valeni. Parohie mica: 90 si ceva de familii. In vreme de razboi fiind, a izbutit sa restaureze Biserica. Numai el stie cum. De aceea, oamenii de acolo nu l-au uitat niciodata.

Parintele Toma Chiricuta, unul dintre cei mai mari predicatori ai timpului, ii promisese ca il va aduce la Institut, in Capitala. L-a uitat insa in satuc. Abia in 1948 a venit ca preot la Biserica Sf. Vasile din Ploiesti, unde a slujit timp de 25 de ani. Pentru a locui cat mai aproape de biserica, parintele si-a construit o casuta cu o sufragerie si doua camere. In '73 a fost chemat la Bucuresti.

In ultimii ani de viata, Parintele Galeriu parca intinerise. Raspundea tuturor chemarilor din tara. Studentii ortodocsi, pe care el ii iubea atat de mult, organizau conferinte in toate centrele universitare. In cele 40 de zile ale postului trebuia sa fie peste tot. La Biserica Silvestru din Capitala, unde slujea, dar si la Timisoara sau Iasi. La Biserica Sf. Vasile erau la un moment dat 40.000 de enoriasi. Parintele Galeriu avea o memorie absolut senzationala. Cunostea pana si arborele genealogic al enoriasilor sai.

Nu avea limite in generozitate

Printre fiii duhovnicesti sau numarat Ioan Alexandru si Sorin Dumitrescu. L-a spovedit si pe Horia Patapievici. Parintele Galeriu nu avea limite de generozitate cand era vorba sa sprijine un fiu spiritual. La 13 decembrie 1983, cand a murit Nichita Stanescu, Dora l-a sunat pe Sorin Dumitrescu, care a luat legatura cu preotul. Ceausescu daduse dispozitie ca Nichita sa ramana la morga doua zile, pana-l duc la Uniunea Scriitorilor. Parintele Galeriu a venit la Spitalul de Urgenta si l-a dus la Biserica Sf. Silvestru, sa fie privegheat crestineste.

Indumnezeire prin teatru

"Tata era un propovaduitor complex", il descrie Ciprian. "Facuse o caravana de film religios. Mergea prin sate si le punea taranilor filme despre nasterea lui Hristos, despre rastignire. Dansul nu a respectat niciodata reguli impuse. In timpul facultatii, Parintele Galeriu fusese conducatorul grupei de studenti, care erau si actori. Timp de doi ani, Parintele Galeriu a reprezentat piese de teatru cu tematica religioasa. Toma Caragiu, pe atunci directorul teatrului din Ploiesti, a venit intr-una din zile la tata, pentru ca pune in scena o piesa in care apare un duhovnic care spovedea un puscarias. Au intrat atunci la ideii Politia si Securitatea. Tata i-a

pastrat nestearsa amintirea si, dupa '77, i-a facut in fiecare an parastas."

Drumul spre Canal

Fiindca le spunea oamenilor ca nu Marx e adevaratul invatator, ci Hristos, Parintele Galeriu a fost bagat la beci. Era in postul Sfintei Marii cand l-au arestat, in 1952. Cu doi ani in urma mai fusese arestat, pentru ca nu-l denuntase pe liderul liberal Victor Nicolau, pe care il ascundeau socrii sai. Copiii erau toti mici. Cel mai mare dintre frati era nascut in 1945. Se aflau cu totii la Manastirea Cheia in vacanta de vara. "Tata ne-a lasat sa facem praznicul si a plecat la parohie. N-a mai venit. Situatia era grea. Mama nu avea serviciu, eram patru copii, casa era toata rascolita si dansul arestat. Atunci a fost dus la Canal. L-a scapat Gala Galaction, care i-a scris lui Petru Groza asa ceva: "Draga Petrica, ma grabesc". Adica, Gala era batran si se temea sa nu moara pana nu-l stia pe tata liber."

Intoarcerea acasa

Cat a fost inchis preotul, familia n-a murit de foame. A primit sprijin din partea credinciosilor. Sambata si duminica veneau carute de prin sate, cu faina, ulei, pasari. Pe atunci, la fiecare manastire se facea slujba pentru Galeriu. Intr-o convorbire cu Dorin Popa, Parintele povestea cum a ajuns acasa, proaspat eliberat, iar copiii nu l-au recunoscut: "Era de Sf. Dumitru. Sotia se dusesese la hram, apoi la o crestina. Cand am ajuns la poarta, am venit ca un soldat de pe front cu o ranita in spate, nebarbierit. O crestina venise la noi nu stiu de ce. Nu m-a cunoscut. Mi-a dat voie sa intru eu inainte pe poarta. Cand am ajuns in casa, Ciprian si Serafim - erau mici - nu m-au cunoscut nici unul. Ceilalti doi nu erau acasa. Am inceput sa-i intreb, cu mestesug metodic, asa, cum ar iscodi cineva pe copii, de una, de alta, cum o mai duc, dar unde e mama voastra si asa mai departe. Apoi, incetul cu incetul s-au dumirit. Pe urma a venit sotia. Mi-a spus: "Mai omule, nici cand erai tu acasa nu am avut atata belsug, cat am avut in lipsa ta"". "Adica cum? Au avut grija?". "Da. In fiecare dimineata, intr-un loc, gaseam o paine. O puneam cineva acolo, pe furis"".

Calator cu piciorul si cu spiritul

Continua Rodion: "In 1957, la 11 ani, impreuna cu tata, mama si un grup de ucenici am avut experienta prima a unui lung drum, a unui pelerinaj la manastirile din nordul Moldovei. Tot ceea ce s-a petrecut in acele doua-trei saptamani de vara imi revine in memorie ca si cum toate oprelistile pe care le-ar pune in calea ta lumea pot fi depasite. Coborand de la Putna la Sihastria, am poposit in toate manastirile, folosindu-ne doar de sprijinul pe care ni l-a dat Dumnezeu. Am calatorit in camioane, pe lemne, pe butoaie, pe jos.

La fiecare manastire eram servit cu bunataturi: serbet de cirese amare cu apa rece, zmeura, mese binecuvantate de calugari la cate o stana. Eram la Sihastria si unul dintre ciobanei m-a suit pe un magar. Tocmai cand tata si cu Parintele Cleopa dadeau binecuvantarea, am trecut eu printre ei calare pe magar, impins de ciobanel. Oriunde mergeam era tot timpul o intalnire fericita, de bucurie si de slavire in comuniune. Toata viata am fost urmarit de asta. N-a existat vara, pana sa se imbolnaveasca tata, fara sa facem drumul acesta".

CV Constantin Galeriu

· preot, vicar al Arhiepiscopiei Bucurestilor. Nascut la 21 noiembrie 1918, in satul Racatau - Razesi, judetul Bacau, in familia unor tarani

- 1942 - Facultatea de Teologie din Bucuresti
 - 1960 - doctorand la Institutul Universitar de Teologie
 - 1973 - doctor in teologie
 - 1943-1947 - preot in satul Podul Valeni - Prahova
 - 1947-1973 - preot la Parohia "Sf. Vasile" din Ploiesti
 - 1973-1974 - transferat ca "spiritual" la Institutul Universitar de Teologie, Bucuresti
 - 1974-1977 - lector
 - 1977-1991 - profesor titular la acelasi institut
 - 1992 - profesor consultant si conducator de doctorat la Universitatea Bucuresti
 - 1 ianuarie 1990 - vicar al Arhiepiscopiei Bucurestilor
 - 7.08-7.09 1950; 16.08.1952-26.10.1953 - detinut politic pentru convingeri religioase si umanitare
 - 10.08.2003 - a urcat la Ceruri.
-

Sfantul prigonit

Cei care l-au cunoscut pe **Parintele Ilie Lacatusu** spun ca a fost un model pentru toata lumea, un "exponent al omului ce tinde spre desavarsire". Un om plin de dragoste, mila si iertare...

Ziua de 29 septembrie 1998 avea sa fie binecuvantata de un semn dumnezeiesc: dupa 15 ani de la trecerea in randul celor drepti, trupul preotului Ilie Lacatusu a fost gasit intact si bine mirositor. Mormantul preotului a fost deschis la inmormantarea vadovei sale. Deshumarea Parintelui Ilie Lacatusu si descoperirea trupului intact a reprezentat pentru toata lumea un miracol. Nepotul parintelui, Mihai Spirache, a fost primul care l-a atins pe Ilie Lacatusu. Atunci

s-a intamplat un lucru mai putin obisnuit: timp de o saptamana, mana dreapta a lui Mihai Spirache si-a pastrat mirosul de smirna, specific sfintelor moaste.

MOASTE. Trupul parintelui nu a fost imbalsamat, deoarece canoanele bisericesci interzic acest lucru preotilor de mir si monahilor. De la data deshumarii si pana la 27 februarie 2000, trupul Parintelui a fost tinut in taina, deoarece Patriarhia nu daduse binecuvantare pentru a putea fi vazut. Dupa rugaciunile de dezlegare, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Romane i-a deschis parintelui Ilie dosar de canonizare, dand binecuvantarea pentru a se deschide cripta care adaposteste trupul Parintelui Lacatusu. Cel mai important semn al sfinteniei este nestricaciunea trupului dupa moarte. Acest semn trebuie insotit neaparat de semnul minunilor, de darul de a savarsi minuni. Despre canonizarea Sfintilor, Biserica Ortodoxa arata: "Biserica n-a stabilit termeni, nici precisi, nici aproximativi, pentru verificarea sfinteniei. (...) Este insa prea adevarat ca niciodata Biserica n-a pus vreo graba deosebita in actele de canonizare, decat atunci cand avalansa pietatii populare i-a impus aceasta. In cazul preotului Ilie Lacatusu, Arhiepiscopia a luat cunostinta despre descoperirea trupului neputrezit. Calea canonizarii impune insa multe etape si stradanii deosebite, asa cum s-a mai procedat".

CV Ilie Lacatusu

- 6 decembrie 1909 - se naste in satul Crapaturile, judetul Valcea
 - 1930 - se inscrie la Facultatea de Teologie din Bucuresti, pe care o absolve cu rezultate excelente
 - 1 septembrie 1934 - este hirotonisit ca preot la parohia Osica de Jos din judetul Olt
 - 1942 - incepe sa propovaduiasca cuvantul Sfintei Evanghelii la Odessa si la parohia Sersenita, ca preot trimis de Misiunea Ortodoxa Romana
 - 19 iulie 1952 - este arestat, trimis si incadrat in colonia de munca M.A.I. Galesu, la Canal, pana in octombrie 1952
 - 1953 - mutat la inchisoarea din Onesti. Este eliberat la 26 aprilie 1954, revenind in slujba Bisericii
 - 1 iulie 1959 - este din nou arestat, fiind trimis la munca in Delta, la Periprava, de unde este eliberat abia la 6 mai 1964
 - 22 iulie 1983 - moare dupa o grea suferinta, pe un pat al Spitalului Panduri, din Capitala.
-

Apostolul orfanilor

Valea Plopului, comuna Posesti, Prahova. Intr-una dintre depresiunile dealurilor Posestiului se ridica incet, cu sacrificii si credinta, o comunitate a durerii. Piatra de temelie a asezamentului pentru copiii strazii a fost pusa de **Parintele Tanase, parohul din satul Valea Plopului**, de aproape 23 ani (in 1990).

Prin grija parintelui au trecut de-a lungul timpului aproape 2.000 de copii parasiti de familiile lor naturale. Acolo l-au gasit pe Dumnezeu si au mai descoperit ca in viata exista un drum. Parintele Tanase si oamenii inimosi din preajma lui le-au aratat calea. Veniti din toate colturile tarii, adunati din garile marilor orase sau de prin canalizarile aglomeratiilor urbane, copiii abandonati au aflat ce inseamna caldura unui camin, fie el si de orfani. Au simtit bucuriile Craciunului si recunostinta Sarbatorilor de Pasti. Dar mai ales au aflat ce inseamna dragostea unor semeni. Care, din straini, au devenit parinti...

Recurs la indiferenta

Majoritatea copiilor de la orfelinatul Parintelui Tanase au fost nedoriti. S-au nascut fara sa fie asteptati. Asemenea unor accidente ale vietii... Au crescut in zgomotul rotilor trenurilor si nu au auzit niciodata vreo poveste rostita in soapta de bunici. Gaura de canal de deasupra capului, prin care lumina diminetii abia se strecoara este singura imagine care le-a a mijit printre gene la trezirea din somn. S-au nascut din pedeapsa si lumea i-a condamnat prin indiferenta. Singura cale de recurs sentimental a capatat parfum de aurolac. Iar traumele au inceput sa se estompeze o data cu neuronii ucisi de chimicale. Speranta a venit din Casa Domnului. Credinta Parintelui Tanase este nesfarsita, asa cum fara margini este si supliciu nedrept al copiilor abandonati. In 1990, preotul din Valea Plopului s-a inhamat sa poarte crucea intregii lor dureri.

Adapostul dintre dealuri

Dincolo de marginea satului, printre dealurile impadurite, copiii aflati in grija parintelui si-au gasit adapost. De-a lungul unui drum neasfaltat stau insirate casele in care dorm, mananca si se joaca micutii. Multe dintre ele nu sunt terminate. Altora de abia li s-a pus piatra de temelie. Cu voia lui Dumnezeu si cu mila oamenilor, odata, casutele copiilor vor fi ridicate. Pana atunci, peste 200 de copii se inghesuie in cabanele terminate acum cativa ani. Este bine si asa. Fiecare are patutul lui, iar deasupra acestuia exista si un tavan. Intr-una dintre zilele insorite ale acestui inceput timid de primavara am coborat din masina redactiei in fata adapostului Parintelui Tanase. Zona pare a fi rupta dintr-un colt de Paradis. La ferestre, perdelele viu colorate au fost stalcite brusc de ramele geamului de ciorchinii de copii care s-au imbulzit la ferestre. Ne priveau curiosi. O fata mai indrazneata, la vreo 14-15 ani, ne-a intampinat zambind. Cu o buna crestere fara cusur ne-a indrumat catre una dintre ingrijitoarele amplasamentului. Parintele Tanase era plecat cu treburi la Ploiesti. Asigura aprovizionarea, o misiune de altfel destul de anevoioasa.

Printre ursuleti de plus

Monument al cumseca deniei, educatoarea-sefa parca s-ar fi nascut ca sa aiba grija de copiii necajiti. A incuviintat sa ne arate orfelinatul si pe copiii care traiesc aici. Printre zabrelutele de lemn, micutii ganguresc, privindu-ne cu ochi mari. Pasim cu atentie, ca sa nu calcam pe masinutele colorate sau pe vreun catelus de plus. Trei dintre ei ne studiaza foarte atent de pe olitele pe care stau intr-una dintre camerele intermediare. Le facem cu mana si intram intr-un dormitor cu patru patuturi. O mogaldeata se rostogoleste catre noi. Nu a implinit inca 3 ani. Zambeste cu toata fata, tinand strans in mana o girafa de plastic. Ne ia in brate, pe rand, fara sa scoata nici un sunet, iar fata lui mica este luminata de acelasi zambet larg. Si foarte tacut.

Imaginea baietelului care tanjeste dupa afectiune ne-a urmarit tot drumul spre casa. I-am lasat o parte din sufletul nostru. Pe girafa lui o cheama Ghita.

Ucisi inainte de a se naste

L-am intalnit pe Preotul Tanase la Bucuresti, acolo unde regretatul poet Ioan Alexandru spunea ca se afla kilometrul 0 al spiritualitatii romanesti. Parintele sosise in Capitala ca sa cumpere de-ale gurii pentru copiii pe care-i "pastoreste". Nu ne-a chemat degeaba la Biserica "Sf. Gheorghe".

Dupa ce ne-am asezat cuminti pe strane, Parintele Tanase ne-a glasuit in soapta: "Aici se afla mormantul lui Constantin Brancoveanu. El a avut 11 copii, dintre care patru au fost martirizati la Constantinopol. Foarte putina lume stie ca el a fost arestat si apoi condamnat la moarte pentru politica demografica din timpul domniei sale. Datorita lui Brancoveanu, oamenii erau dispusi sa nasca copii. Ce faceau turcii atunci se intampla azi. Exista o politica contra natalitatii. In ultimii 14 (din 1990) ani s-au inregistrat 14,7 milioane de avorturi".

Cu amaraciune in glas, parintele a motivat ca ne-am obisnuit sa aruncam vina pe lipsuri, dar nu acestea sunt cauzele, ci lipsa de credinta sau comoditatea.

In Valea Plopului, cei care iau copiii abandonati la ei acasa ii ingrijesc si ii cresc, sunt numai taranii saraci.

Cruciada pentru viata

In 1990, cand preotul s-a intors de la un congres mondial pentru drepturile copilului nenascut, a intemeiat Miscarea Pro Vita, menita sa militeze impotriva avortului. Din primul an s-au ivit copii pe care Parintele i-a luat in ingrijire. Mai tarziu, birocratia ruginita a statului avea sa-i dea batai de cap. Trebuia sa reglementeze relatia dintre autoritati si organizatia sa. Anul 1994 l-a gasit infiintand o alta asociatie: [Pro Vita pentru Nascuti si Nenascuti](#). In amplasamentul de la Valea Plopului traiesc 208 copii. De-a lungul timpului, acolo au crescut peste 2.000, cei mai multi provenind din gari sau izgoniti din orfelinatele din tara. Parintele s-a luptat din rasputeri sa asigure conditii sanitare, sa construiasca multe incaperi pentru ca micutii sa traiasca asa cum trebuie, dar intotdeauna asezamantul este depasit de numarul de copii. Salvarea a venit insa din inimile localnicilor. Cincizeci si opt dintre micuti au devenit membri ai familiilor din sat. Parintele a mai initiat o campanie pentru orfanii din adapost, ca fiecare dintre acestia, odata ajuns la varsta majoratului, sa primeasca cate 500 de metri de pamant si o casuta. Ar fi inceputul lor de drum.

Singurul monument din tara ridicat in cinstea copiilor ucisi prin avort

Bunatatea parintelui este simtita si de ceilalti copii din sat care au parinti si care invata in aceleasi scoli cu cei de la asezamantul din Valea Plopului. "Multi dintre copiii din sat sunt mai amarati decat ai nostri. Incercam sa-i ajutam si pe acestia", ne spune cu simplitate parintele. Minunea dumnezeiasca din Valea Plopului este strajuita de o capela mica ridicata in varful unui deal vecin. Construita cu multe sacrificii si prin efortul voluntar al oamenilor din sat, aceasta este singurul monument din tara inaltat in memoria copiilor ucisi prin avort. Aidoma unui ultim si prelung strigat al vietii.

CV Nicolae Tanase ([link](#))

- 1958 - s-a nascut in satul Nucsoara din Prahova
- 1976 - temina cursurile Seminarului Teologic
- 1983 - obtine licenta Facultatii de Teologie, devenind paroh in Valea Plopului
- Preda cursuri de religie la diferite universitati profilate pe stiinte reale, dar si la Institutul Romanilor de Pretutindeni
- 1990 - dupa ce se intoarce de la un congres mondial privind drepturile copilului, infiinteaza [Mi scarea Pro Vita](#), care militeaza impotriva avorturilor
- In acelasi an, la Valea Plopului se pune piatra de temelie a primului adapost pentru copiii strazii
- 1994 - fundatia preotului Nicolae Tanase isi schimba denumirea in Pro Vita pentru Nascuti si Nenascuti.

"Exista o politica contra natalitatii. In ultimii 14 ani (din 1990) s-au inregistrat 14,7 milioane de avorturi. Noi militam pentru viata. Am vrut sa demonstrez ca se poate. Din pacate, nu am facut cat am vrut. Si asta din pricina materiei"

Parinte orb, care vede in suflete

Atras inca din copilarie de gandul calugariei, **Parintele Teofil Paraian**, orb din frageda pruncie, a studiat Teologia pentru a-si implini idealul de a inmulti binele si bucuria. In 1953 a intrat in

Manastirii

Brancoveanu, judetul Brasov

. Marea sa iubire pentru oameni l-a ajutat sa-i inteleaga si sa-i indrume pe cararea catre Dumnezeu.

Din zapada proaspat asezata se ridica, impecabile, zidurile **Manastirii Brancoveanu, Sambata de Sus**

. Geometrie, ordine. Cate un

calugar trece printre coloane, soapta negru pe alb. La rastimpuri, din foisorul de lemn razbate, scurt, vocea unui duhovnic. O mama iese cu copilul in brate. Intra un calugar din manastire, apoi altul. Spovedaniile au luat sfarsit. Deocamdata. Usa foisorului ramane larg deschisa

Lumina se opreste pe straietele Parintelui Teofil. Salutul sau energic spulbera umbrele cuvintelor de spovedanie ce pluteau inca in incapere. "Am intrat in viata constienta fara vedere" Orb, Parintele Teofil se indreapta, insotit de un alt calugar, spre chilia sa. Aici il asteapta, pe o masa, zeci de casete audio, iar biblioteca este ticsita de ceasloave scrise in Braille. In germana, in franceza, in romana. Parintele isi descopera capul, aranjeaza suvitele razlete, apoi ia reportofonul. De ani si ani inregistreaza fiecare convorbire la care este parte si vorbeste numai despre ce crede ca este important. Se incrunta: "Nu intereseaza daca am vazut vreodata sau nu. Mie-mi place sa spun ca am intrat in viata constienta fara vedere, pentru ca atunci este nasterea spirituala".

Rugaciunea, legata de respiratie
Rugaciunea care l-a ajutat cel mai mult, de care este cel mai atasat, este "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluieste-ma pe mine, pacatosul". Are un mod special de a spune aceasta rugaciune, dupa cum l-a invatat Parintele Serafim acum 50 de ani, cand Parintele Teofil abia venise la Sambata de Sus: "Mi-a spus de rugaciunea de toata vremea si mi-a dat in grija sa folosesc aceasta lucrare de imbunatatire sufleteasca. Mi-a zis sa o zic cu gandul si legata de respiratie. Intre respiratie sa zic "Doamne", in timp ce trag aer in piept sa zic "Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu" si dand aerul afara din piept sa zic "miluieste-ma pe mine, pacatosul".

Pe cei ce vin sa se spovedeasca, Parintele ii sfatuieste intotdeauna sa spuna aceasta rugaciune. Pentru ca, indesa, aceasta ii conduce la constiinta de sine, ii ajuta sa se descopere, sa realizeze propriile inclinari, incarcatura negativa cu care au venit in lume, adaosurile care au survenit in viata lor. Rugaciunile insa nu se spun oricum: "Importanta nu este rugaciunea, ci starea sufleteasca cu care te rogi, prin care reversi rugaciunea din sufletul tau". A vrut sa se calugareasca de la 13 ani Parintele Teofil si-a descoperit inclinatia catre cele bisericesti din copilarie. "M-am trezit, as putea spune, in biserica", povesteste el. Are si o explicatie: s-a nascut intre oameni credinciosi. Uneori are impresia ca s-a nascut cu rugaciunile stiute.

Dorinta de a invata - mereu spune ca a fost un elev bun, un student bun - s-a ivit in Parintele Teofil si din cauza ca i s-a spus de multe ori: "Ma, tu nu poti, ca nu vezi". De mic a vrut sa se calugareasca. In copilarie, cand auzea de vreun calugar ar fi vrut sa-l intalneasca, sa-l intrebe, sa afle cum isi duce viata, ce simte, cu ce se ocupa. In 1942, cand avea 13 ani si jumătate, a venit la Manastirea Sambata sa intre in calugarie. Staretul de atunci i-a spus ca nu poate ramane la manastire, pentru ca mitropolitul Nicolae Balan vrea la Sambata numai absolventi de Teologie. Un raspanditor de bucurie Credinciosii ii cer mereu sfaturi, il roaga sa le spuna cuvânt de intelegiune. Parintele este bucuros sa le vorbeasca.

Le spune, printre altele, ca "la Dumnezeu sa te gandesti ca la Dumnezeu, nu ca la om, si sa-l respiri pe Dumnezeu cum respiri aerul". Prin cuvintele pe care le imprastie cu dragoste celor ce-l asculta, prin cele peste 60 de conferinte duhovnicesti pe care le-a tinut in toata tara, Parintele Teofil a intrat in inimile oamenilor. Spune cu mare bucurie ca este "un om dorit de oameni". Pentru ca imprastie bucurie. In cartea "Cine sunt eu?", Parintele rememoreaza drumul

sau spre scoala.

Mergea si zicea rugaciuni. "Aveam asa de multe bucurii in suflet, incat imi era frica sa nu-mi crape inima. (...) Am fost un om al bucuriei. Sunt un raspanditor de bucurie. Asa m-a lasat pe mine Dumnezeu: cu o inclinare spre multumire, spre bine", marturiseste el. Parintele Teofil ne marturiseste ca se simte putin dezamagit ca duhovnic. Prea putini dintre cei ce i se spovedesc ii asculta indemnurile. Se declara multumit de realizarile sale pe celelalte planuri.

Neajunsul de a fi orb nu i-a fost obstacol in viata spirituala. "Um om fara lumina, dar luminat", asa dupa cum l-a descris mitropolitul Nicolae Colan.

CV Teofil Paraian

S-a nascut pe 3 martie 1929, in satul Toparcea, la 25 km de Sibiu, din parinti "nestiutori de carte, dar iubitori de Dumnezeu". Parintele Teofil este intaiul nascut din cei patru copii ai familiei.

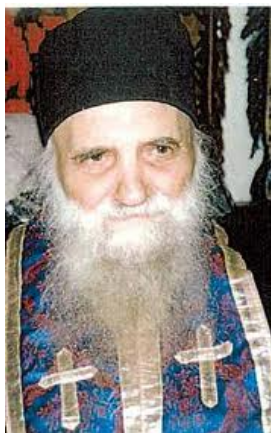
Urmeaza, la Cluj, scoala primara (1935-1940), iar in 1942 se inscrie la o scoala din Timisoara.

In 1948 absolve un liceu teoretic pentru vazatori si se inscrie la Teologie.

Incheie studiile in 1953, an in care, la 1 aprilie, intra in obstea Manastirii Sambata de Sus. In acelasi an este tuns in monahism. Trei ani mai tarziu, Parintele Teofil ajunge diacon, iar in 1983 este hirotonit preot si duhovnic. Dupa cinci ani este numit arhimandrit.

Sunt si mare, si mic, si de nimic. Sunt mare pentru cei ce ma asculta, sunt mic pentru cei ce nu ma asculta si sunt de nimic pentru cei ce ma ocolesc" Parintele Teofil despre sine ca duhovnic

Ilarion – biruitorul legiunilor demonice

Arhimandritul Ilarion Argatu a fost unul dintre cei mai puternici exorcisti romani. Avea puterea de a porunci demonilor, care fugeau din fata lui, arsi naprasnic de credinta sa nestramutata in Dumnezeu.

Decenii la rand, sute de nefericiti, cu sufletele cazute sub stapanirea demonilor, l-au cautat pe Armandritul Ilarion Argatu, atrasi de faima sa de "soldat" nebiruit al lui Hristos. Era considerat "floarea duhovnicilor romani", unul dintre putinii oameni ce aveau puterea si harul de a porunci diavolilor si duhurilor rele. In ultimii ani ai vietii era atat de celebru incat numele sau era mentionat, alaturi de al Manastirii Cernica, pe hartile turistice straine.

Cu toate acestea, usa chiliei sale era vesnic deschisa, pentru orice nefericit care il cauta, fie din propria vointa, fie adus de familie. Odajdiile arhieresti, sfanta cruce din mana dreapta si cadelnita din stanga au fost "armura" imbracata de Parintele Argatu la toate exorcizarile. Iar singura lui arma, nebiruita in nici o lupta cu demonii, era credinta in Dumnezeu.

"Razboiul cu demonii"

Parintele Argatu cunostea toate slujbele folositoare pentru alungarea demonilor. Iar cele mai puternice dintre ele erau Moliftele Sfantului Vasile cel Mare. Incepea exorcizarea cu Acatistul Domnului Iisus Hristos si o continua cu Sfanta Liturghie, sfintirea apei si Taina Sfantului Maslu. Slujba se incheia prin "Dezlegarile Sfantului Vasile cel Mare". Atunci cand era nevoie, Parintele Argatu slujea si Moliftele Sfantului Ioan Hrisostomul.

Primele semne ale exorcizarii demonului apareau cand celui posedat i se punea patrafirul pe cap si mai ales cand trupul lui era stropit cu agheasma. Acesta era si momentul in care, de foarte multe ori, el incepea sa urle, sa injure cu o voce inumana si catre final, atunci cand era stropit cu agheasma, sa se vaite, plangandu-se ca simte o arsura insuportabila. La sfarsitul slujbei, dupa alungarea demonului, omul cadea intr-un somn adanc, din care se trezea apoi linistit.

A exorcizat in toata lumea

Parintele Ieronim, actualul ghid al Manastirii Cernica si apropiat al Arhimandritului Ilarion Argatu, ne-a relatat ca, dupa 1990, "posedatii" romani nu au fost singurii ajutati de harul Parintelui Argatu.

Insotit de alti cativa calugari, el s-a dus in Germania, Franta, Belgia si SUA, unde a exorcizat si demonii care-i stapaneau pe cativa dintre "posedatii" de acolo.

Parintele Ieronim isi aminteste de belgianca Veronique, o copila de 15-16 ani, care nu-si putea folosi picioarele si, de cativa ani, umbla in scaunul cu rotile.

Fata provenea dintr-o familie foarte buna, iar tatal ei fusese candva coleg de liceu cu regele Bauduin. Ea a devenit un om normal dupa exorcizarea facuta de Parintele Argatu si, dupa cativa ani, si-a invitat binefacatorul la nunta ei.

CV Ilarion Argatu

Parintele Ilarion Argatu s-a nascut la 2 august 1913. A urmat cursurile Seminarului la Neamt si ale Facultatii de Teologie de la Sibiu.

A fost preot de mir in localitatea Boroaia, unde a ctitorit o biserica. A fost persecutat, timp de

cateva decenii, de regimul comunist. S-a calugarit in 1972, dupa moartea sotiei sale.

A fost mare duhovnic la Manastirile Antim si Caldarusani. Apoi s-a mutat la Manastirea Cernica, unde a fost duhovnicul intregii comunitati de calugari. Aici a exorcizat sute de posedati, romani si straini.

Dupa 1990 a fost chemat in cateva tari din Europa si America, unde devenise celebru pentru harul sau. A parasit aceasta lume la 11 mai 1999.

"Trebuie sa nu uitam nici o clipa ca zilele noastre sunt scurte pe Pamant. Dar eternitatea, vesnicia o avem in cer, promisa de Dumnezeu, si pe aceea trebuie sa o pastram cu sfintenie"
Ilarion Argatu

Sursa: <http://www.odaiadesus.ro/sfinti.html>